

NIEUWE AVONTUREN

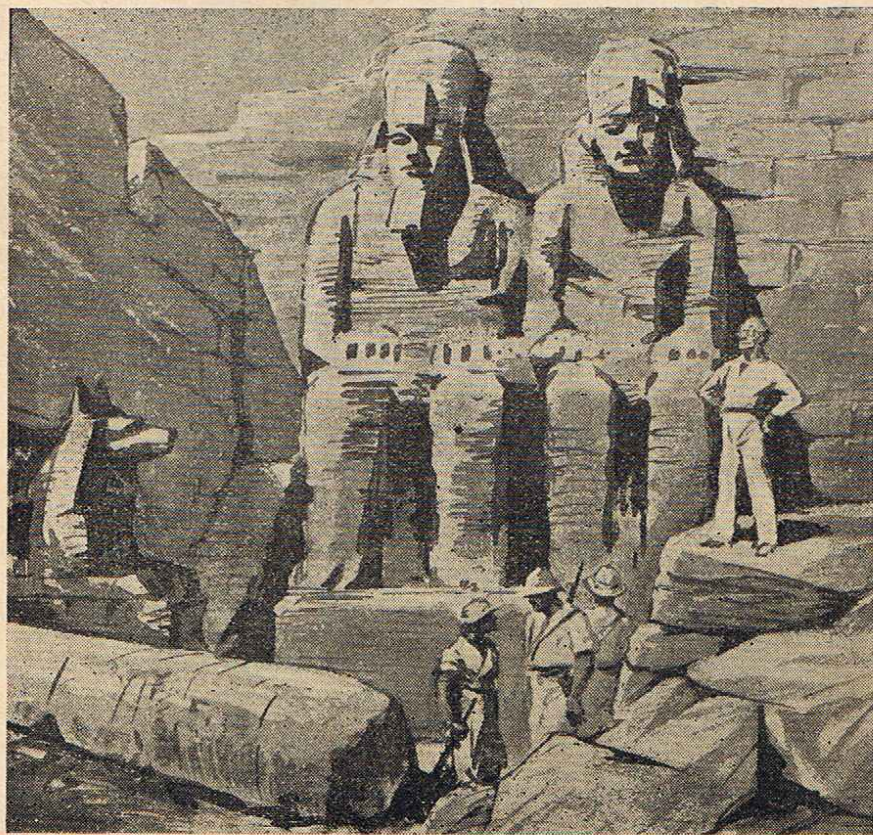
Lord Raffles

genaamd
Raffles

DE GROTE ONBEKENDE

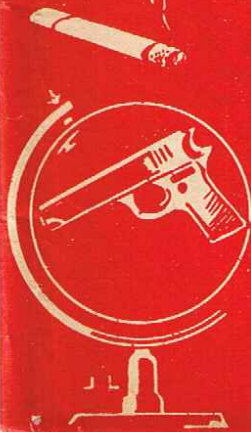
DE EGYPTISCHE DODENSTAL

N° 2263

WEEKLIJKSE AFLEVERING

40 Ct.

Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal
Uitgave van : Roman- Boek- en Kunsthandel, Amsterdam

Cord Suster

genaamd
RAFFLES

DE GROTE ONBEKENDE

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

De Egyptische Dodenstad

HOOFDSTUK I

DE INZICHTEN VAN LARS EKVALL

Nog zelden had zich zulk een grote schare verdrongen in de salon van Markiezin de Saint Aubrey, als op die avond, toen de bekende Nederlandse natuurvorser en alpinist, Jonathan Visser er zijn lezing hield over de beklimming van het Kara-Korum gebergte.

De meest opzienbarende danseres, de meest in de mode zijnde Indische goochelaar scheen niet die aantrekkingskracht uit te oefenen op de Londense beau monde als de lezing van die eenvoudige Hollander, die zonder enige ophef, en in uitstekend Engels zijn prachtige lantaarnplaatsjes, waaronder een aantal color slides, die in natuurgetrouwe kleuren het woeste en imponerende

berglandschap weergaven, vertoonde, en daarbij een lezing.

En het waren niet alleen oude, stramme geleerden, die men daar vond, of geletterde blauwkousen, maar ook aanvallige jonge meisjes, studenten, officieren van alle wapens, sportlui en mensen, die in het geheel niets waren, en wier aanwezigheid hier op deze aarde alleen maar verklaard kan worden uit de noodzakelijkheid, het geld aan het rollen te brengen; zij waren schatrijk, zonder meer.

Het huis van Lady de Saint Aubrey is uitstekend ingericht voor dergelijke intieme soirées. Het heeft een grote zaal waar met gemak vijfhonderd personen

geplaatst kunnen worden, zonder dat die elkaar met knieën en ellebogen hinderen, en waar zich een soort toneel bevindt, waar thans het witte doek was gespannen, waarop de condensor en de lens van projectielantaarn de herinneringen wierpen van de gewaagde, stoutmoedige tocht, door Visser en zijn jonge vrouw naar dat schijnbaar ontoegankelijk gebergte volbracht.

Daarnevens, te rechter en te linker zijde, vond men kleinere zalen, die met de grote in verbinding stonden, en waar men zich kon afzonderen, als men dit wenste. Meestal werden die kleinere zaaltjes gebruikt als speelzalen, waar de ouderen kaartten, souperzalen, of muziekzaal. Ditmaal echter lagen zij daar stil en verlaten, zo goed als onverlicht, en pas straks, nadat de lezing beëindigd zou zijn, zou ook daar het licht stralen en zou de jeugd zich schadeloos kunnen stellen voor zoveel uren van intense concentratie en onbeweeglijk toelusteren.

Op de voorste rijen stoelen zaten degenen, die uit de aard van hun beroep of liefhebberij het meeste belang moesten stellen in de lezing, geologen, natuurkundigen, en ook geneesheren. Er waren spierwitte hoofden onder, met lange, eerwaardige baarden, maar ook gladde, nog jonge gezichten, toebehorende aan geleerden, die nog pas aan de aanvang van hun carrière stonden.

Dan kwamen de dames, die studeerden, omdat zij moesten of uit liefhebberij, jonge zowel als oude, en verderop zat men maar door elkaar, naar toeval of genegenheid het wilde.

Er was groot toilet gemaakt, en overal zag men de juwelen fonkelen, de parelen mat glanzen, de diamanten schitteren.

Het zou ook niet anders geduld worden op een soirée van Markiezin de Saint Aubrey, onverschillig of zo'n avond gewijd was aan Terpsichore dan wel aan Minerva. De gastvrouw zelve zat op een hoekplaats van de derde rij, gekleed in rood satijn, een driedubbel snoer parelen om de schrale hals, en een band bezet met kleine diamantjes om het

voorhoofd en het grijze, kortgeknipte haar.

Het was omstreeks tien uur en de pauze tussen de beide helften van de lezing zou aanstonds beginnen, toen nog een paar gasten, zonder enig gerucht te maken, binnentraden, en zich neerlieten op een kleine rustbank, het enige meubelstuk in de zaal, dat nog niet in gebruik bleek te zijn genomen.

Die twee mannen waren John Raffles en zijn onafscheidelijke vriend Charles Brand.

Het was op dat ogenblik licht in de zaal, en Raffles, die zijn grote, grijze ogen langzaam liet ronddwalen, boog zich naar Brand toe, en fluisterde hem in:

— Je ziet wel dat ik gelijk heb, amice, en dat het zeer wel de moeite loont, hier eens een kijkje te komen nemen. Het is waarlijk alsof men een soirée ten hove bijwoont. Ik behoef je niet te zeggen wat deze dames zullen dragen als het eens werkelijk een hofbal betrof. Als zij zich bij een beklimning van de Kara Korum al zo mood maken, wat zullen zij dan niet doen bij de beklimning van de treden van een troon.

— Alles goed en wel, maar ik vind dat dit plan wel wat heel erg spontaan bij je is gerijpt, fluisterde Brand terug. Het lijkt mij vrij gevaarlijk wat je voornemens bent.

— Beste Charles, ik geloof dat wij nog zelden zo iets gemakkelijks bij de hand zullen hebben gehad. Na de pauze zal het voortdurend donker blijven, want dan wordt er nog een reeks lantaarnplaatjes in kleuren vertoond, de toeschouwers zullen in de wolken zijn, wat niet te verwonderen is, als men bedenkt dat de Kara Korum tienduizend voet hoog is, en van die toestand zullen wij profiteren, een en ander te escamoteren, of, om goed Engels te gebruiken, wegmoffelen. Ik verzoek je in het feit, dat ik een rijmwoord bezig, geen uitvloeisel te zien van een opgewekte stemming; ik verzeker je dat zij beneden het vriespunt is. Londen staat mij al weer vreselijk tegen, en ik wenste wel een gereede aanleiding te hebben, de stad voor enige weken en liever nog

maanden de rug toe te keren.

— Dan ben ik maar heel erg blij, dat de Bende der Raven in de laatste tijd niets meer van zich laat horen, zei Brand droogjes. Je zou in staat zijn, op het eerste gerucht van wederopleving weer naar het land van de Dollar te trekken om de strijd te hervatten.

— Ik zou geen seconde aarzelen, verzekerde Raffles bedaard. Wij hebben hier nu weer enige avonturen beleefd, die zeker niet zonder spanning en excentriciteit waren, maar ik haak naar verandering, en als dit achter de rug is, als wij een klein gedeelte geoogst hebben van wat hier zo overvloedig gezaaid ligt om blanke halzen en ronde armen, dan zullen wij eens iets bedenken, dat verandering kan brengen in dit eentonig bestaan.

Brand hief met een uitdrukking van komische wanhoop zijn blauwe ogen naar het plafond, en zuchtte:

— Een eentonig bestaan. Nu, het is maar een kwestie van opvatting. Ik kan je wel verzekeren, dat ik er ruimschoots door bevredigd word. Als de eentonigheid zich in deze vorm voordoet, dan lijkt ze volgens mij verdacht veel op de wildste emoties. Wacht Henderson met de auto?

— Dat spreekt vanzelf; ik had hem dat toch gezegd.

— Wanneer moet het gebeuren?

— Zo spoedig mogelijk na de pauze. De aandacht is dan nog vers en gespannen, en het verwijderen der overtollige sieraden zal zonder enige moeite kunnen plaats hebben.

— Het is een genot, jou de zaken zo te horen voorstellen, hernam Brand ironisch. Veronderstel, dat de echtgenoot of de verloofde van een dier « van overtollige sieraden ontdane dames » iets bemerkt, en je aan de rokspand vasthoudt?

— Dan mag hij mijn rokspand behouden, amice. Heb ik je nog niets verteld van mijn kleine uitvinding, waarvan de eenvoud en tegelijk de doeltreffendheid alleen worden geëvenaard door mijn domheid, er niet eerder op te zijn gekomen? Mijn rokspanden zijn... loze rokspanden. Zij zijn met een onzichtba-

re rijgsteek bevestigd, en wie mij wil vasthouden, die houdt alleen maar een waardeloos deel van mij vast.

— Mijn hemel, dan zul je er uitzien als een Eton-boy, zei Brand ontdaan.

— Beste jongen, mijnentwege zou ik lijken op een zuigeling, als het maar dienstig is, om een snel heenkomen te verzekeren. Apropos, je pruik is een weinig te donker voor de kleur van je wenkbrauwen, ik zie dat nu pas goed bij dit schelle licht. Nu, het hindert niet, wij zitten achteraan, en tijdens de pauze zullen wij ons wat achteraf houden.

— Hoe ben je eigenlijk aan de uitnodigingskaarten gekomen? vroeg Brand, het onderwerp van gesprek eensklaps wijzigend.

— Ik ben naar de drukker van die kaarten gegaan, amice, en daar heb ik er mij enige weten te verschaffen. Het toeval was mij in zoverre dienstig, dat de meesterknecht juist een paar exemplaren, van de drukkerij op het kantoor kwam brengen, opdat de bedrijfsleider ze, voor het definitieve afdrukken zou beginnen, zou goedkeuren. Dat vergemakkelijkte mij het werk natuurlijk aanzienlijk.

— Ken je Lady de Saint Aubrey persoonlijk?

— Ja, tamelijk goed. Ik ken haar, zoals men de vrouw moet kennen, die mij ten huwelijk heeft gevraagd.

— Hé? Wat vertel je me daar? riep Brand ten hoogste verbaasd uit. Je neemt zeker een loopje met me?

— Stil, amice, stil. Hoe kan het ook maar een ogenblik in je opkomen, dat ik met zulke heilige instellingen als het huwelijk, de draak zou durven steken? Het is zoals ik je zeg: de Markiezin heeft mij ten huwelijk gevraagd, een paar jaar geleden. Begrijp mij goed, niet in mijn ware hoedanigheid, want die kende zij niet, maar in mijn kwaliteit van... van... laat eens zien, wat stelde ik ook weer voor? Juist, een majoor van de lijfgarde. Ik moet er verbazend indrukwekkend hebben uitgezien, met mijn witte pantalon, mijn glimmende, hoge rijlaarzen, en mijn zilveren helm, want de Markiezin stelde mij voor, haar te schaken, en ergens op een onbewoond eiland

het hutje te bouwen, dat je wel bekend moet zijn uit ouderwetse romans. Ik moest tot mijn leedwezen het vererende aanbod van de hand wijzen, zoals vanzelf spreekt, en de Markiezin verzekerde mij, dat ik haar hart gebroken had. Ik vind dat zij er voor een vrouw met een gebroken hart vanavond tamelijk goed uitziet. Boze tongen verzekeren, dat zij zich sindsdien getroost heeft met de tweede viool uit het Operaorkest. Het is wel niet precies hetzelfde als een majoor, maar de man had boven mij voor, dat hij nog jong was, en niet zeer scrupuleus. Hij dineerde niet meer in dat kleine, Italiaanse eethuis in Soho, maar in het Carlton, hij kocht zijden dassen, hij schafte zich een kleine Morris aan, en slobkousen. Dat had hij alles aan die goede markiezin te danken, en alles was in de beste orde, want zij bleef in ieder geval de eerste viool spelen. Maar daar is het eerste deel van de lezing ten einde; laten wij ons in een van de zijzalen terugtrekken.

Het publiek was opgerezen van de gemakkelijke stoelen, en verspreidde zich in de veel koelere zalen, in een daarvan was een koud buffet aangezicht.

Raffles en Brand drentelden wat rond terwijl de grote lezingzaal wat gelucht werd, toen hun aandacht getrokken werd door een hoge, schelle stem, die klonk uit een der zijzalen, waar zich een dertigtal dames en heren verzameld had, die zich gegroepeerd had rondom een kleine verhoging, waarop een man stond die met driftige gebaren iets scheen uit te leggen.

Raffles en Brand kwamen naderbij, en zij zagen de zonderlingste personages, die men zich maar kon voorstellen.

De hoofdpersoon was een kleine man, dor en schraal, die schier verdrong in een veel te grote rok, waarvan de mouwen hem tot op de vingertoppen hingen, en de broek in de gedaante van een uitgerekte harmonicabalg op zijn slecht gepoetste schoenen hing. Het veel te lange en te wijde witte vest gaf hem het uiterlijk van een van die circusclowns, die men August de Domme noemt.

Hij hield er waarschijnlijk van zijn hals steeds vrij te kunnen bewegen, want zijn boord was een nummer of zeven te wijd, en het witte dasje eronder hing treurig en scheef omlaag.

Het merkwaardigste aan zijn gezicht was het voorhoofd. Het was benig en geel als ivoor, en zo hoog, als Raffles nog nooit enig menselijk voorhoofd had gezien. Onder wenkbrauwen, ruig als harige rupsen, schitterden twee verstandige, kleine, grijze ogen achter de ronde glazen van een geweldige bril, in een hoornen montuur. Op het smalle, vogelachtige gezicht was geen spoor van haargroei te ontdekken, behalve de ruige wenkbrauwen, de mond had dunne, smalle lippen, maar was krachtig en goed gesneden, de neus was groot en scherp als de snavel van een havik, de oren waren groot en stonden ver van het hoofd, de gelaatskleur was wasbleek, als van lieden, die gewend zijn, bijna hun gehele leven in een gesloten vertrek door te brengen.

Vlak naast hem stond het mooiste meisje dat men zich kan denken, bijna een hoofd groter, met asblond haar, dat in dikke tressen om haar ronde wangen hing. Zij had grote, bruine ogen, die een weinig verschrikt en verlegen rondzagen, als van iemand die niet gewend is, zich in zulk een deftig gezelschap te bewegen.

Brand herkende hen het eerst.

— Lars Ekvall en zijn dochter Inge, fluisterde hij. De Zweedse archeoloog. Wijd en zijd beroemd om zijn ontdekkingen en zijn vertalingen van oude, Egyptische inscripties

— Een zeer merkwaardig man, zei Raffles zacht. Ik heb van hem gehoord. Waar praat hij nu zo driftig over?

De twee vrienden waren wat naderbij gekomen, en hoorden juist hoe de kleine magere man, in zeer goed Engels opgewonden uitriep:

— En al heeft men het mij van verschillende zijden bestreden, ik blijf bij wat ik zoëven zei, en ook herhaaldelijk in tijdschriftartikelen heb betoogd, het gedeelte van Afrika, waarover ik u zo-even sprak, is lang geleden niet alleen bewoond geweest, maar moet zelfs het

centrum hebben gevormd van een geheel afzonderlijke beschaving. Ik zou daarvoor talrijke bewijzen kunnen bijbrengen, maar ik laat het na, omdat ik vrees, hier voor een publiek van leken te spreken, die mij toch niet zouden kunnen volgen. Maar ik zeg u, als er voldoende gelegenheid was om de streek van Mabruk naar behoren na te vorsen, dan zou men daar dingen aantreffen, dingen van buitengewoon belang voor de geschiedenis der Afrikaanse beschaving. En ik blijf er bij; op slechts enige tientallen mijlen afstand van Mabruk moet zich nog steeds het Koningsgraf bevinden van Koningin Asana, die leefde omtrent zesduizend jaren voor Christus.

Het bleef een ogenblik doodstil in het zaaltje. Sommige gasten keken elkander veelbetekenend en een weinig spottend aan, of ook wel medelijdend. Anderen haalden heel eventjes de schouders op.

Inge Ekvall was een beetje bleker geworden, en keek nu uitdagend rond, alsof zij al die vreemde mensen tartte, die de draak durfden steken met haar geleerde vader, en niemand gaf antwoord op wat de oude man zei.

Het is waar, dat allen een weinig in hun wiek waren geschoten vanwege het woordje «leek», waarmee de hooggeleerde oudheidkundige hen had aangeduid.

Over zijn brilleglazen heen loerend, keek professor Lars Ekvall een ogenblik zwijgend rond, en zei toen bedaard:

— Ik had dit natuurlijk evengoed tegen stenen kunnen beweren. Ik neem het u niet kwalijk, dat gij mij niet kunt volgen. Ik kan alleen maar herhalen wat ik al zo vaak gezegd heb, als iemand mij maar in staat wilde stellen, daarheen een expeditie op touw te zetten, dan zou ik bewijzen, dat het Koningsgraf bij Mabruk nog moet bestaan, en dat het niet alleen de mummie bevat van koningin Asana, maar ongetwijfeld ook onberekenbare schatten aan juwelen en goud. Wat die sieraden betreft, ik geef er weinig om, behalve als antikwiteiten, maar gaarne zou ik hef inwendige zien van dat geheimzinnig samenstel van gangen en spelonken, waar het stoffelijk

overschot van die koningin nog moet rusten. Ik zeg u dat het graf van Toet-anch-Amon, daarbij vergeleken, een aardig, maar tamelijk onnozel gevalletje is.

Het kleine mannetje keek uitdagend rond, en scheen op een antwoord te wachten.

Toen liet zich een stem horen, die zei:

— Gij zoudt het aan de Zweedse faculteit voor oudheidvorsing kunnen vragen, professor.

— Dat heb ik gedaan, mijnheer, luidde het antwoord. De Zweedse Faculteit antwoordde mij, dat zij zich alleen bemoeide met Egyptologische onderzoekingen, en haar gebied niet kon uitstrekken tot Midden-Afrika.

— Gij hadt geld kunnen vragen aan de Koning.

— Zijne Majesteit voelt heel weinig voor dingen, die hij ouderwets noemt, mijnheer, hernam de kleine professor kortaf.

— Maar de regering van uw land?

— Die regering bezuinigt, mijnheer. Ook Zweden heeft, na enige jaren van welvaart, doordat het land niet geleden heeft gedurende de laatste oorlog, een sterke terugslag van die hoogconjunctuur te verwerken gehad, er staan tal van economische verbeteringen op ons programma, daarvoor is geld nodig, en men wil geen 2 miljoen kronen missen voor een oude dwaas, want met die erenaam word ik zelfs in mijn eigen land onderscheiden, wanneer ik spreek over het koningsgraf.

— Hebt gij daarvoor twee miljoen nodig? riep de vrager van zoëven verschrikt uit.

— Ja zeker, mijnheer, riep de oude professor op driftige toon. Vindt gij het soms te veel? Vergeet gij dan dat ik waarschijnlijk maanden onderweg zal moeten zijn, dat er van een gebaande weg daarginds, laat staan van een trein, een omnibus, of iets van die aard geen sprake is? Verliest gij uit het oog dat ik die reis, aanvangende te Bir Oran, aan de grote karavaanweg, van Tadjakant naar Timboektoe gelegen, niet anders zal kunnen afleggen dan op de rug van een kameel gezeten, dat ik gidsen

zal behoeven, dragers, dat die lieden betaald moeten worden, dat ik kostbare instrumenten zal moeten vervoeren, dat ik werkkrachten zal moeten huren? Het is een zaak, waarmee misschien een half jaar gemoed zou zijn, omdat ik geen andere middelen van vervoer zal kunnen krijgen. Maar wat praat ik? Het is immers alles vergeefse moeite.

De professor had dit laatste op een bittere toon gezegd, vatte zijn mooie dochter onder de arm, die zenuwachtig met haar waaiertje speelde, en begaf zich naar een aangrenzende zaal. Nauwelijks was hij daar aangekomen, of een bediende trad op hem toe, die hem met

een buiging een stukje papier ter hand stelde.

Hij vouwde het open, en las, terwijl zijn benige vingers begonnen te trillen en zijn ogen knipperden:

« Graaf Palmhurst biedt aan Professor Ekvall zijn vliegmachine en een bedrag van twintig duizend pond sterling aan, teneinde hem zijn onderzoekings-tocht naar Mabruk mogelijk te maken, waarheen hij hem binnen twee dagen zal kunnen brengen, onder dit beding echter, dat Graaf Palmhurst hem met twee zijner vrienden zal mogen vergezellen. »

HOOFDSTUK II

KENNISMAKING

Het papier ritselde in de bevende hand van de geleerde.

Hij schoof zijn bril op zijn benig voorhoofd, las het korte briefje toen nog eens, rukte de hoornen bril met een driftig gebaar naar voren op de punt van zijn grote neus, scheen een ogenblik in beraad, en duwde toen het briefje Inge in de hand, met het korte bevel:

— Daar, lees dat eens.

Het meisje doorliep snel de weinige regels, trok haar wenkbrauwen hoog op, en zei toen, zacht het hoofd schuddend:

— Dat moet zeker een grap zijn, vader, en ik vind het nog al een heel misplaatste grap ook.

— Een grap? Waarom een grap? riep de kleine man driftig uit. Is het zo dwaas dat men je vader het voorstel doet, hem geldelijk steun te bieden? Is het ondenkbaar, dat er, naast miljoenen ezels één verstandig man op deze wereld woont, die inziet, dat ik wel eens gelijk kon hebben? Ben ik zulk een kruk, dat ik het niet waard ben, dat men...

Reeds had Inge hem, met een gebaar

vol liefde, kalmerend de kleine hand op de schouder gelegd, maar professor Lars Ekvall was uit zichzelf reeds genoodzaakt zijn woordenstroom af te breken, want hij kreeg een hoestbui, die hem het verder spreken onmogelijk maakte.

— Lieve vader, zei het meisje, wat u daar zegt is natuurlijk volkomen juist, en u kent uw dochttertje toch wel voldoende om te weten, dat zij altijd naast u zal staan, en er precies zo over denkt als u. Maar hebt u dan niet gelezen, dat die graaf Palmhurst u binnen twee dagen naar daarginds wil brengen? Zo iets is toch volkomen onmogelijk.

— En waarom zou het onmogelijk zijn? kwam de geleerde driftig. Je zult toch wel met mij eens zijn, dat een vlieg-machine vrij wat vlugger gaat dan een kameel, zelfs dan een trein, ja zelfs dan de snelste automobiel? Snelheden van drie tot vier honderd kilometer zijn niets bijzonders meer; men legt de afstand Londen-Parijs tegenwoordig in één uur af, en menigmaal in nog minder tijd.

— Maar zelfs die snelheid in aanmerking nemend, vadertje, zouden er toch

nog wel vier of vijf dagen nodig zijn...

— Mijnentwege, riep professor Ekvall knorrig uit, het mogen er ook zes zijn. Maakt dat enig verschil uit?

— Maar vader, bedenk dan toch, dat die vliegmaschine moet vliegen over volkomen verlaten streken, nog ondoorzocht woest en dor, zonder bossen, zonder water, waar nog nooit een blanke de voet heeft gezet...

— Dan zal ik die eerste blanke zijn, zei de professor rustig. En ik zou mij ook niet kunnen voorstellen, waarom een vliegmaschine niet voldoende voorraad zou kunnen meenemen, om ons naar die plek te brengen, de omgeving van Mabruk.

— En toch blijf ik aan een minderwaardige grap geloven, vader, totdat graaf Palmhurst in mijn tegenwoordigheid herhaald zal hebben, dat het hem ernst is.

— Hier is hij al, miss Inge, liet de stem van Raffles zich horen, die zoëven op de drempel verschenen was, door Brand gevolgd, en de laatste woorden gehoord had.

Het meisje verschrikte, kreeg een kleur, en keek wat schuw naar de binnentredende, maar een blik op diens glimlachend gelaat scheen haar een weinig gerust te stellen.

— Bent u Graaf Palmhurst? stamelde zij. Neem mij dan niet kwalijk, mylord, als ik... maar ik geloofde...

— Verontschuldigd u niet, miss Inge, viel Raffles haar in de rede. Iedereen zou in uw plaats waarschijnlijk hetzelfde hebben gezegd. Professor Ekvall hier zijn wij; ik herhaal mondeling mijn aanbod, dat ik u zoëven schriftelijk deed. Ik heb een vliegmaschine, die u binnen twee dagen naar de streek van Afrika kan brengen, in welker zuidelijke helft Mabruk is gelegen. Wanneer gij het goedvindt, zouden wij zelfs Timir Sarrar als standplaats kunnen kiezen, want er bevindt zich daar een oase, met een bron, die slechts zelden uitdroogt en heeft dus in dat opzicht de voorkeur boven Mabruk, dat in een dorre en droge vlakke ligt.

De kleine, verstandige ogen van de geleerde waren gaan schitteren; hij was

met een paar stappen bij Raffles, vatte met trillende vingers diens beide handen, en zei:

— Zoudt gij... zoudt gij waarlijk kennis dragen van de omstandigheden daarginds? Kent gij het land?

— Zoals men een land moet kennen, professor, dat men eenmaal bezocht heeft, al is het dan tegen zijn wil, antwoordde Raffles glimlachend. Twee jaren geleden bevond ik mij met mijn vliegmaschine boven Taudeni, aan de karavaanweg gelegen, een geweldige zandstorm overviel ons, mijn vrienden en mij, en hield bijna twee dagen aan een stuk aan. Van een noodlanding was geen sprake, dat zou onze dood betekend hebben. De orkaan dreef ons als een afgerukt blad voort, en toen hij eindelijk bedaarde, konden wij nog maar juist landen, met ons gehavend toestel, in een volkomen onbekende streek, waar wij zeer vreemde avonturen hebben beleefd, die ik u later misschien nog wel eens zal vertellen. Ik hoopte daar in de buurt nog wel eens terug te komen, en, nu zich de onverhoopte gelegenheid daartoe aanbiedt, nu ik een geleerde ethnoloog, als gij zijt, kan steunen in zijn poging om daarginds iets zeer merkwaardigs te ontdekken, nu stel ik mij in uw dienst en wil ik u helpen zoveel ik kan.

Professor Ekvall scheen zijn vreugde bijna niet op te kunnen.

Hij danste heen en weer als een kleine jongen, die een koekje gekregen heeft.

Hij was buitengewoon geleerd, hij bezat een zeer scherp vernuft, maar hij was ijdel, zoals menig man van de wetenschap en de woorden van Raffles hadden hem gestreeld.

Hij had ook de man, die daar sprak, aandachtig opgenomen, en hij wist dat hij stond tegenover een krachtige persoonlijkheid, die wist wat hij wilde, die in staat was grote vermoedenissen te doorstaan, met stalen zenuwen, voor niets terugdeinzend, en gewend aan een leven vol ontberingen in de open lucht.

Hij dacht een ogenblik na, en trok Raffles onverhoeds mee naar een hoekje, waar enige fauteuils bijeen stonden, terwijl Inge en Brand, na elkaar even glimlachend te hebben aangekeken lang-

zaam volgden.

— Lord Palmhurst, begon de kleine man, op zijn gewone, kortaangebonden manier, ik zou een driedubbele dwaas zijn, en niet waard langer deel uit te maken van de Zweedse Academie van Wetenschappen, als ik uw voorstel, door welke motieven u dan ook ingegeven, niet met beide handen zou aangrijpen. Alvorens wij verder gaan moet ik u echter eerlijk zeggen, dat gij u wellicht aan grote gevaren gaat blootstellen.

— Dat weet ik, professor, zei Raffles kalm.

— Dat wij misschien gebrek en ontbering zullen moeten lijden.

— Dat weet ik.

— Dat de mogelijkheid bestaat, dat er kans is, dat wij rekening moeten houden met het geval, dat wij in het geheel niet zullen terugkeren van deze onderneming.

— Ook dat weet ik, professor, sprak Raffles glimlachend. Het weerhoudt mij niet om bij mijn voorstel te blijven. Gij kunt mijn vliegmaschine krijgen, onder de voorwaarde, die ik u noemde.

— Is uw toestel betrouwbaar?

— Volkomen.

— Kan het een grote voorraad levensmiddelen, instrumenten, kampeerbenodigdheden meevoeren?

— Mijn nieuwe machine is berekend op het meenemen van drie ton dood gewicht, professor, benevens vier of vijf passagiers.

— Dat is prachtig. Is ze snel?

— Ze kan, als het moet, gemiddeld zeshonderd kilometer per uur afleggen, professor.

De grote bril vloog met een ruk omhoog, en de kleine geleerde scheen Raffles met zijn diepliggende oogjes te willen doorboren. Hij keek schuw een ogenblik naar zijn dochter, maakte een beweging alsof hij wilde opstaan, en zei toen nors:

— Mijn dochter schijnt het toch aan het goede einde te hebben gehad; gij hebt de spot willen drijven met een oude man, die u geen haarbreed in de weg heeft gelegd. Het spijt mij van de verloren tijd, ik...

Maar een enkel gebaar van Raffles

scheen hem te kalmeren, en hij begon met zenuwachtige bewegingen zijn brilglazen op te poetsen.

— Gij moogt mij niet betichten van zulk een laffe grappenmakerij, professor, zei Raffles hoofdschuddend. Ik spreek in volle ernst, maar ik kan mij wel begrijpen, dat gij mijn mededeling wantrouwend aanvaardt. Of eigenlijk aanvaardt gij haar in het geheel niet, toch bevat zij waarheid, niets dan de waarheid. Gij kunt u er trouwens onmiddellijk van overtuigen, wanneer gij maar wilt.

— Zeshonderd kilometer, stotterde professor Elkvall verbluft, maar zijt gij dan... dan moet gij een wondermens zijn. Hebt gij zelf die vliegmaschine vervaardigd?

— Uitgedacht, professor, alleen maar uitgedacht. Anderen bouwden de onderdelen. Mejuffrouw, uw dochter, sprak van benzine; wij zullen die echter niet nodig hebben. Mijn vliegtuig wordt gedreven door middel van gecomprimeerd lichtgas.

— Prachtig. Prachtig, jubelde de geleerde. Ik zie dat gij, behalve een man van adel, ook een man van karakter en kundigheden zijt. En zeg mij nu eerlijk: gelooft gij aan wat ik daarginds in de rookkamer zei tegen die botterikken, die mij uitlachten?

— Als ik er niet aan geloofde, professor, dan zou ik u denklijk dit voorstel niet gedaan hebben, antwoordde Raffles rustig.

— Neen, dat is zo. Dat is zo, riep de kleine man uit, ijverig zijn vogelkopje schuddend. Ik weet niet wat ik zeggen moet, ik ben er nog geheel door overrompeld. Is deze heer de vriend, die mee wil gaan?

— Ja professor, en hij is even bereid als ik, en evenzeer geneigd, zich naar uw wensen te schikken, antwoordde Raffles, met een snel knipoogje in de richting van Brand, die nog geen woord gezegd had.

— En de derde man?

— Onmisbaar, professor. Hij is mijn chauffeur, trouw als een waakhond, moedig als een leeuw, sterk als een olifant...

— Een menagerie op zichzelf dus, riep de hooggeleerde heer, die zelden een grapje maakte, maar er dan ook steeds zelf hartelijk om moest lachen. Nu, dan zullen wij dus met z'n vieren zijn.

— Welneen, vader, met zijn vijven, zei Inge, die zwijgend had toegeluisterd, terwijl zij Raffles nu en dan scherp opnam.

— Met zijn vijven? herhaalde de professor, terwijl hij zich achter een van zijn grote oren krabde, alsof hij voor de vuist weg een moeilijk raadsel moest oplossen. Hoe zit dat nu? Ik en deze beide heren, en de vriend, dat is vier...

— En ik maak vijf, voltooide Inge rustig de zin, ik ga met je mee, vader.

— Je gaat met mij mee? Wat is dat nu? Daarvan was immers in het geheel geen sprake, verweerde zich de kleine man.

— Misschien niet; omdat u mij altijd hebt willen thuishouden vader, maar nu wij over zulk een heerlijk vervoermiddel kunnen beschikken, nu laat ik u niet alleen vertrekken. Tenminste, als Lord Palmhurst er niets op tegen heeft.

Raffles nam het mooie meisje met het krachtig getekende gezicht en de grote, heldere ogen een ogenblik aandachtig op, en zei toen:

— Gij moet wel weten, Miss Inge, dat het een hard leven zal zijn.

— Daaraan ben ik gewend; ik heb vader al eens naar Australië en ook een keer naar Thibet vergezeld.

— Wij zullen misschien grote ontberingen moeten lijden.

— Dat kan mij niet schelen. Wat mijn vader doorstaat, dat kan ik, zijn dochter, ook dragen.

— Wij zullen wellicht moeten strijden tegen dieren, en misschien ook tegen mensen, tegen de natuur zelve.

— Dan help ik u daarbij. Ik kan heel goed met een geweer omgaan, en ik ben niet zo nutteloos als gij misschien wel denkt. Ik kan koken, ik kan uw goed verstellen, ik kan de dieren verzorgen, ik men paarden of muilezels en ik kan nog wel meer dingen verrichten, waardoor u het eigenlijke werk vergemakkelijkt wordt. Gij kunt mij niet dwin-

gen om thuis te blijven, terwijl mijn vader zich in gevaar begeeft. Ik ken hem. Hij is vaak zo gedachtenloos, dat hij de woestijn aanziet voor Trafalgar Square, en zou gaan slapen met zijn hoofd op de rug van een krokodil, hij is erg knap, er bestaat geen knapper geleerde in heel Zweden, maar hij is in vele opzichten een klein kind gelijk, en men kan hem geen ogenblik uit het oog verliezen.

— Ja, maar, zeg eens even, sputterde de professor boos tegen, dat kan ik mij niet laten welgevalen. Je praat heel oneerbiedig over je vader, Inge. Het zou werkelijk beter zijn als je thuis bleef en je studies voltooide.

— Ik kan ze niet beter voltooien, vader, dan op de plek zelve, waarop die studies betrekking hebben. En ik ga mee, daarbij blijft het, tenzij Lord Palmhurst het mij beslist verbiedt.

Raffles scheen nog een ogenblik met zichzelf te rade te gaan, toen nam hij de kleine, stevige hand in de zijne, en zei:

— Wanneer gij de verantwoording voor uzelve neemt, miss, dan stem ik toe. Eigenlijk is er ook minder gevaar aan de onderneming verbonden, dan wij nu wel menen. De vliegmaschine is immers steeds bij de hand, en wij zullen wel zorgen, dat wij altijd bij elkaar blijven, en elkaar kunnen helpen. Voor wanneer is het vertrek vastgesteld?

— Wel, er was in het geheel niets vastgesteld, riep professor Elkvall uit, hoe zou dat kunnen? Ik heb geen geld, en ik kon het ook niet krijgen. Maar steeds heb ik gehoopt op een wonder, en daarom ben ik bereid om reeds over een week te vertrekken. Ik heb hier nog één lezing, en nog een in Manchester, en na die week kan ik geheel gereed zijn... En gij?

— O, ik zou desnoods morgen kunnen vertrekken, antwoordde Raffles glimlachend. Er zijn geen banden, die mij zouden kunnen terughouden. Ik behoef alleen maar enige platte koffers te pakken, mijn geweren na te zien, en twee, drie brieven te schrijven. En nu wij dit hebben afgesproken, professor, nu moet ge mijn laatste voorwaarde horen, en

gij ook, miss Inge. Gij belooft mij hier op handslag, met niemand, wie dan ook, en zeer zeker niet met journalisten, een enkel woord te spreken over ons plan. Ik heb reden om dat geheim te houden, en al kan ik u die onmogelijk mededelen, ik hoop en verwacht, dat gij ze zult eerbiedigen.

— Moet het ook geheim gehouden worden als wij terugkeren? vroeg de professor, die het denkbeeld bijna niet verdragen kon, dat een zo kostbare ontdekking, als hij voornemens was te doen, voor tijdgenoot en nageslacht verborgen moest blijven.

— Welneen, professor, antwoordde Raffles geruststellend. Dat behoeft volstrekt niet. Integendeel, ik zie reeds met de grootste spanning uw verslag tegemoet, dat zeker hoogstbelangwekkend zal worden, misschien nog wel belangwekkender dan dat van Howard over de vondst van Toet-anch-Amon's Koningsgraf of graf in het Dal der Koningen.

Het expressieve gelaat van de geleerde vertoonde een uitdrukking van blijdschap, en zijn ogen schitterden toen hij uitriep:

— Als de geheimhouding kan worden opgeheven zodra wij terug zijn, dan geef ik u mijn woord, dat niemand iets van onze ondernemingen zal weten. Wanneer kan ik u weer spreken, mylord.

— Tijd en plaats lijken mij hier minder gunstig. Wilt gij ons misschien morgen in ons hotel komen bezoeken? En als dat kan, breng dan ook die andere man mede, uw vriend, uw kok...

— Pardon, mijn chauffeur, professor.

— Zei ik dat niet? Breng hem mee, want ik wil al mijn tochtgenoten leren kennen. Ik zal u dan tevens mededelen, wat mij bracht tot mijn inzichten aangaande het koningsgraf bij Mabruk, omgeven door een gehele Necropolis, ofschoon gij daarin in het geheel geen belang schijnt te stellen.

— Het allergrootste belang, professor hernam Raffles, glimlachend om de drift en de prikkelbaarheid van de kleine geleerde. Morgen om twee uur komen wij bij u, en spreken nader af. Tot morgen, Miss Inge.

Raffles en Brand namen met een buiging afscheid, en terwijl professor Ekvall handenwrijvend heen en weer liep, kleine uitroepjes slakend van zenuwachtigheid en vreugde, bleef Inge naar de deur kijken, waardoor de beide vrienden vertrokken waren, en zei toen peinzend voor zich zelve heen:

— Waar heb ik toch iets gelezen van een vliegmaschine, die zeshonderd kilometer per uur kon afleggen... en aan wie behoorde die machine toch ook alweer...?

HOOFDSTUK III

TOEBEREIDSELEN EN VERTREK

Raffles was een man van de klok, en het grote staande horloge in de vestibule van het Hotel Cecil had nauwelijks twee galmende slagen laten horen of graaf Palmhurst, door Brand en Henderson vergezeld, liet zich bij de hooggeleerde heer Ekvall aandienen.

De drie mannen werden aanstonds naar de kamer van de Zweedse geleerde

gebracht, die hun uit zijn slaapkamer tegemoet trad.

Hij drukte Raffles en Brand met zenuwachtige haast de hand, en bleef toen vol verbazing staan voor Henderson.

Zijn hoofd kwam nauwelijks ter hoogte van de onderste vestknoop van de reus en hij moest, met zijn handen in de zijde gesteund, een heel eind ach-

teruit leunen, om naar het goedmoedig glimlachend gelaat van die Hercules te kunnen kijken.

Hij rukte een paar malen driftig aan zijn bril, en zei toen:

— Dat is een unicum. Van welke landaard ben je, vriend?

— Een Schot, professor, met uw welnemen, antwoordde Henderson, en hij liet al zijn schitterend witte, grote tanden zien.

— Zo... zo... een Schot. Is het erfelijk in je familie?

— Wat bedoelt u professor? vroeg de reus verbluft.

— Die lichaamsbouw, man, antwoordde de geleerde ongeduldig. Je bent boven de maat. Je bent zeker zes en een halve voet. En wat een spierstelsel, wat een borst, wat een schouders. Vaak ziek geweest? Neen zeker?

Henderson glimlachte eens om de woorden van de geleerde.

Toen krabbelde de professor een notitie op een stukje papier, en zei:

— En ik ben blij dat je meegaat; wij zullen je hulp vaak nodig hebben. En nu ter zake. Maar stil, daar is mijn dochter, zij mag bij onze bespreking tegenwoordig zijn; het is voor een deel immers aan haar te danken, dat wij onze kleine onderneming op touw zetten.

Inge was blijkbaar zoëven teruggekeerd van een wandeling en zij zag er allerbekoorlijkst uit in haar blauw mantelpakje met het kleine hoedje, dicht om het blondgelokte hoofd sluitend, de gezonde kleur op de wangen, en de grote, glanzende ogen.

Raffles kreeg de indruk, dat het jonge meisje hem een weinig terughoudend begroette, na een verbaasde blik te hebben geslagen op het machtige lichaam van Henderson, maar reeds had de professor hem meegetroond naar een tafel, die bedekt was met uitvoerige landkaarten, dictaatcahiers, vellen dicht beschreven papier, oude manuscripten en tijdschriften.

Hij rommelde enige tijd onder deze papieren en haalde toen een eenvoudig dictaatcahier te voorschijn, dat voor de helft was volgeschreven met een krachtige vrouwenhand.

En toen begon hij:

— Weet gij wat dit is, mylord?

— Het valt van buiten moeilijk te bepalen, professor, antwoordde Raffles met een glimlach.

— Dat moet ik u toestemmen. Het is een gewoon dictaatcahier. De inhoud is geschreven door mijn dochter. Zij studeerde een paar jaren geleden nog aan de Hoge School te Bonn, bezocht nu en dan Berlijn, en daar haar studies, deels op mijn verlangens, zich voor een groot deel bewogen op het gebied der Egyptische oudheidkunde, kwam zij ook veel in de musea. Weet gij wat ik bedoel als ik spreek over de Koningstafels?

— Ik weet het, professor, antwoordde Raffles kalm. De Koningstafels zijn de lijsten van Egyptische koningen, duizenden jaren geleden samengesteld door geschiedschrijvers en waarvan vele exemplaren gelukkig zijn bewaard.

— Zeer juist, riep professor Ekvall uit, alsof hij een examen afnam en tevreden was over het antwoord. Het is waar, dat die Koningstafels, helaas, slechts een betrekkelijke waarde hebben, want de regeringsduur van de koningen die er in genoemd worden, staat er slechts nu en dan in vermeld. Dit cahier bevat een afschrift van de beroemde Berlijnse Koningstafel. Het is een lijst van zestig koningen, te beginnen met de eerste, waarvan de geschiedenis van Egypte ons verhaalt; kunt gij mij misschien zeggen hoe zijn naam was?

— Koning Menes, antwoordde Raffles vermaakt om de grappige wijze, waarop de hooggeleerde hem behandelde als een schooljongen, die zijn les moet opzeggen.

— Uitmunten, prees de professor, Koning Menes. Verder gaat de geschiedenis niet; althans niet in Egypte. Ik heb echter onomstotelijke bewijzen, dat, indien wij maar verder teruggaan, er nauwe betrekkingen zijn aan te tonen tussen Egypte en het overige deel van Afrika, tot op een paar honderd mijlen althans beneden de Keerkring. Er kan niet aan getwijfeld worden, of Egypte heeft omstreeks achtduizend jaren voor Christus een onverbreekelijk geheel uitgemaakt met wat wij thans Tripolis, Al-

gerië, Marokko, het Land der Touaregs, de woestijn van Igidi, een gedeelte van Mauretanië, en noordelijk Hoggar noemen. Het was een onmetelijk gebied en ik heb de zekerheid dat dit geheel een koninkrijk is geweest onder een enkele heerser, waarvan Egypte zich later heeft losgescheurd, om een afzonderlijke natie te gaan vormen, die oorspronkelijk, naar alle waarschijnlijkheid, een republiek is geweest. Ik sprak u van de studies van mijn dochter in Berlijn. Zij snuffelde veel en vaak in de musea en haar onderzoekingen brachten haar tot de ontdekking van een papyrus, tot dusverre niet ontcijferd, die tientallen jaren lang een raadsel is geweest voor degenen die hem ontdekten in een der rotsgraven, en die mijn kind heeft weten te ontcijferen.

— Och, vader, het had heus niet zoveel te betekenen, zei het meisje met flauwe glimlach.

— Je hebt het dan toch maar ontdekt, riep de hooggeleerde uit. Weet gij, mylord, wat die papyrus bevatte? Niets meer of minder dan de copie van een brief, door Menes zelf gericht tot een afstammeling van Koningin Asana, waarin deze wordt genoemd, en waarin gesproken wordt over het onderhoud van het graf van die vorstin. De plek daarvan wordt vrij nauwkeurig aangeduid. En dat wij met een authentiek stuk te doen hebben, ik heb er zelfs geen seconde aan getwijfeld. De lettertekens waren de hiëroglifische, dat wil zeggen de allereerste, welke de Egyptenaren hebben gebruikt.

— Ik heb destijds van die zaak gelezen, professor, zei Raffles kalm. Ik stel belang in zulke vondsten. Herinner ik het mij goed, dan is de echtheid van die papyrus bestreden door professor Kohn, die verzekerde...

— Professor Kohn is een prul, viel de Zweedse geleerde hem driftig in de rede. Dat kunt u van mij op een briefje krijgen. Wij hebben langdurig over de zaak getwist in het « Zeitschrift für Altertums Wissenschaft », en ofschoon ik zeker wist, het aan het goede einde te hebben, hij liet zich niet overtuigen. Hij betwistte tot het einde het

verband tussen Egypte en het overige deel van Noordelijk en Centraal Afrika, en ik zeg u dat ik kan bewijzen, uit ethnologische motieven, dat die eenheid moet hebben bestaan. Wilt gij soms ontkennen, mylord, zoudt gij het durven tegenspreken, dat de Egyptenaren, de Abessyniërs, de Marokkanen, de Touaregs, de Somalis, al de bewoners van Noord Afrika zijn voortgekomen uit de stam, die van de Nubische Neger?

— Ik ben het daaromtrent volkomen met u eens, professor, antwoordde Raffles glimlachend.

— Het valt ook niet te bestrijden, mylord, ging de professor met stemverheffing voort. Men heeft tegen deze stelling aangevoerd, dat de Egyptenaar destijds, ook nog in het tijdvak van Christus' geboorte, rood, of liever geel van huidskleur was. Ik denk er niet aan, het te ontkennen. De schilderijen op tempels en in rotsgraven bewijzen het ons overvloedig. Maar daarentegen moet ik er u op wijzen, dat de beeldhouwers, die de jonge Toet-anch-Amon afbeeldden, hem dan toch wel degelijk met een zeer donkere huidskleur hebben weergegeven. Bijna zwart, bijna volkomen zwart, mylord. Nog wel niet het echte negertype, maar er toch slechts weinig van verschillend. Kortom, ik blijf bij mijn opvatting, dat er, omstreeks tien-duizend jaar geleden, een reusachtig koninkrijk heeft bestaan, waarover, onder andere, ook Koningin Asana heeft geheerst, wier graf wij thans willen onderzoeken.

De brief van Menes spreekt van een soort plattegrond, die waarschijnlijk betrekking heeft op de dodenstad, onder de grond, waarmee het graf van de koningin is omgeven. Jarenlang heb ik vruchteloos naar die plattegrond gezocht maar die kaart helaas niet kunnen ontdekken, vermoedelijk is dat stuk verloren gegaan. Wij zullen dus wel noodzaak zijn het te stellen met de vage aanwijzingen in de brief vervat. Durft gij dit aan, mylord?

— Zeker, professor. Wij zullen zoeken, tot wij gevonden hebben. Gij kunt over mij beschikken en over mijn vrienden, en ik stel voor, om zo gauw mo-

gelijk aan de arbeid te gaan.

— Ik kan over een paar dagen geheel klaar zijn, verzekerde de geleerde. Wat mijn dochter betreft, ook zij zal niet veel meer tijd behoeven, nietwaar Inge?

— Drie dagen zijn ruim voldoende, vader, antwoordde het meisje, dat tot dusverre gezweven had en voortdurend naar Raffles had gekeken.

— Dan zullen wij maar aanstonds beginnen, zei Raffles opgewekt. Gij kunt het hoofdstuk levensmiddelen, wapens en uitrusting gerust aan mij overlaten. Zorgt gij voor passen, visa, voor uw eigen kleren en wapens, en voor enige platte, rieten koffers, en zorg er vooral voor, dat die met blik gevoerd worden anders zou de inhoud te veel te lijden hebben van de insecten en het klimaat. Professor, wij nemen thans afscheid van u, en zullen u over enkele dagen weer bezoeken. Miss Inge, ik heet u welkom als reisgenote, en ik hoop maar, dat gij uw stoutmoedigheid niet zult beklagen.

— Dat hoop ik ook, Graaf Palmhurst, zei het meisje, en het was Raffles alsof hij enige aarzeling hoorde in haar stem, toen zij die naam uitsprak.

Enige ogenblikken later hadden de drie mannen het hotel verlaten en met voortvarendheid werden nu alle maatregelen genomen voor de gevaarlijke, gewichtige reis.

Er werden echter ook een paar voortreffelijke mauserkarabijnen gereedgemaakt, en ieder der reizigers zou twee revolvers bij zich steken. Minder dan een paar duizend patronen mocht men niet medenemen op zulk een tocht, die veel onvoorziene ontmoetingen kon opleveren en verder werden jachtmessen, en ook stevige kapmessen tot het doorhouwen van taaie lianen ingepakt. Voor de levensmiddelen zorgde Henderson, die op dat gebied een deskundige was.

Raffles bezat zeer goede kaarten van dat deel van Afrika, voor zover het doorzocht was, en ook die gingen mede, benevens een paar lichte, waterdichte tenten, kleren van geel linnen, hoge laarzen, met stevige dikke zolen, linnen hoeden met brede randen, met dons gevoerde slaapzakken, voor het geval de nacht

op een grote hoogte moest worden doorgebracht, en tenslotte, als een der belangrijkste onderdelen, de blikken trommel met medicijnen en verbandmiddelen, citroenzuur, een zalf tegen de steek van muskieten, kininepillen, en andere medicamenten, grotendeels in de vorm van dragé's en tabletten.

Dit alles bij elkaar behoorlijk ingepakt, woog nog geen zevenhonderd kilo, en men bleef dus ver onder het toegestane gewicht, daar het volkomen buitengesloten was, dat professor Ekvall de tweeduizend kilo met zijn eigen bagage zou volmaken.

Toch bleek het een paar dagen later, dat de geleerde enige meetinstrumenten, kijkers en andere toestellen wenste mee te nemen, die tamelijk zwaar waren; van wapens echter wilde hij daarentegen niets weten.

Hij bekende een zeer slecht schutter te zijn, en bij een eventueel gevecht zou hij slechts gevaar opleveren voor zijn eigen omgeving.

Na de lezing te Manchester, dreef de professor zijn medewerkers tot grote spoed aan, aangegrepen door een zonderling ongeduld, dat hij onmogelijk kon bedwingen, en daar alles gereed was, werd het vertrek reeds op de volgende dag vastgesteld. Maar die zelfde dag ondernam Raffles, in gezelschap alleen van de professor en zijn dochter, een proefvlucht met de Typhoon, zo luidde de naam van de nieuwste vliegma- chine van de Grote Onbekende, die de professor verbluft deed staan, en hem in een toestand van verrukking bracht, welke nauwelijks is te beschrijven. Hij twijfelde thans geen ogenblik meer, of de onderneming zou met succes be- kroond worden, en binnen twee dagen na het vertrek zou hij zich bevinden op die plek, waarnaar hij zoveel jaren ver- langd had, zonder ze ooit te kunnen be- reiken.

Het was omstreeks acht uur in de ochtend toen de grootste auto van Raffles het vijftal naar het vliegveld bracht, waar de geheimzinnige machine van Raf- fles, die uiterlijk echter zeer weinig afweek van het gebruikelijke model, in

een goedgesloten plaatijzeren hangar wachtte.

Ruim een uur later was alles voor het vertrek gereed. Brand zelf en Henderson hadden de bagage ingeladen en geen vreemde hand had er aan geraakt. De drie vrienden en het jonge meisje waren zonderling stil, toen zij zich aan boord begaven, alsof zij een voor gevoel hadden van de gevaren, die hen daar ginds zouden bedreigen.

Maar professor Ekvall was opgewon-

den als een kind, praatte honderd uit, en scheen moeite te hebben om op het vliegtuig niet in het rond te dansen.

Precies om negen uur in de ochtend steeg de vliegmaschine op.

Het toestel verhief zich met verbazende snelheid van de grond, en was in weinige ogenblikken uit het gezicht verdwenen, zonder dat ook maar een van de aanwezige beambten het flauwste vermoeden had van de werkelijke bestemming der vlucht.

HOOFDSTUK IV

AANKOMST

Op een hoogte van meer dan drieduizend meter vloog de Typhoon het Kanaal over, vloog over Calais, Le Havre, maar liet Parijs links liggen, en zette regelrecht koers naar Bordeaux. Het was één uur in de namiddag, toen het vliegtuig boven deze stad zweefde, en het had dus vier uren over de route gedaan, terwijl de gewone machines van de bekende luchtlijnen er op dat tijdstip nogal wat langer over deden.

Op dat tijdstip was Henderson, een luchtig wijsje neuriënd, druk bezig, de lunch te bereiden. Een kwartier later gebruikten de reizigers op een hoogte van vijfduizend meter, Raffles had aanzienlijk moeten stijgen, om aanstonds zonder gevaar de Pyreneeën te kunnen overvliegen, de smakelijke lunch, Raffles zat toen nog altijd aan de stuurknuppel, maar nu ging Brand hem aflossen. Raffles trad op zijn beurt de kajuit binnen.

En terwijl hij at, bemerkte hij, dat het jonge meisje hem nu en dan een steelse, onderzoekende blik toewierp, half nieuwsgierig, half bevreesd.

Zij sprak weinig, en hij meende, dat het jonge meisje wellicht reeds spijt had van de gewaagde onderneming, die zelfs voor moedige mannen niet zonder gevaren was.

Wat Brand betreft, hij bevond zich in een uitmuntend humeur. Raffles had zich naar het huis van de Markiezin de Saint Aubrey begeven, met het doel om er een grote opruiming te houden onder de juwelen der deftige gasten, maar toen had het gelukkig toeval deze kleine, driftige, zenuwachtige geleerde op zijn weg gevoerd, die hem althans voor enige maanden zou onttrekken aan zijn beroep, dat Brand zozeer vreesde en haatte.

Want hij wist dat Raffles dit avontuur uitsluitend beschouwde als sport en zelfs met geen vinger zou raken aan de grafschatten daarginds, verondersteld dat er iets gevonden werd, waaraan Brand sterk twijfelde.

De minuten verstreken, de kwartieren, de uren. De Pyreneeën waren reeds lang achter de rug, een klein deel van Spanje werd overgevlogen, Raffles volgde over enige honderden mijlen afstand de grillige kust, en stak ter hoogte van Cartagena de Middellandse Zee over: een kwestie van nauwelijks een kwartier.

De schemering begon langzaam te vallen, toen het toestel boven de stad Oran vloog, en een uur later was Ain Safra bereikt. Daar het echter nog licht en zicht genoeg was, besloot Raffles de tocht nog verder voort te zetten en om-

streeks een uur later werd Igli bereikt, het eindpunt van de spoorweg, als het ware aan de grens, de ingang van de geweldige woestijn van Igidi gelegen.

Raffles liet de machine nog de sprong maken over de ontzaglijke bergketen de Sjebel Bani, die als het ware een slagboom vormt tussen de beschaafde wereld en de woestijn, en toen streek, terwijl de schemering snel tot duisternis overging, tenslotte de Typhoon neer, aan de zuidelijke voet van dat gebergte, op vijftig mijlen ten westen van Igli en in de onmiddellijke nabijheid van een klein bos, dat ook een bron bleek te bevatten. Hier was nog groen, hier was nog vocht in de bodem, maar verderop zou men het water slechts als een grote zeldzaamheid tegenkomen.

De streek was volkomen verlaten, en niets liet zich zien of horen. De nacht, de wonderbaarlijke Afrikaanse nacht omving de reizigers reeds, toen zij uit het vliegtuig stegen, met stramme ledematen, en wel wat vermoeid door het onafgebroken zitten.

Onbeweeglijk stonden de palmen in een klein bosje bijeen, zonder dat een blad ritselde en men hoorde zeer duidelijk daarbinnen de krekels hun wonderlijk liedje zingen. Dat en het murmelen van de bron was het enige, wat men hier hoorde.

Een ogenblik stonden allen stil, onder de indruk van dit wonderschone schouwspel, bevangen door een onbestemde vrees voor het mysterieuse. Dat is de invloed van de Afrikaanse nacht, die zich op ieder westerling doet gelden, als hij zich voor het eerst bevindt in de woestijn, die scherpe schaduwen ziet en de stilte beluistert. Raffles sprak het eerst en zei zacht:

— Wij zullen hier de tenten opslaan, dichtbij dit bosje. De temperatuur is geschikt om zonder tentzakken te slapen. Het is nu tien uur, en het zal zeker niet kouder worden dan het nu is. Aan het werk, vrienden.

Allen zetten zich dadelijk aan de arbeid. Henderson deed natuurlijk het meeste... en professor Ekvall deed ongeveer niets, hij zat bij het ontstoken vuur in zijn onafscheidelijk dietaatca-

hier te bladeren, in zichzelf mompelend.

Men was hier nog te dicht bij de beschaafde wereld, om op enig grof wild te mogen hopen, zodat de voorraad verduurzaamde levensmiddelen moest worden aangesproken.

Tamelijk zwijgend werd die maaltijd gebruikt, want iedereen was vermoeid, en spoedig daarop begaf men zich naar de tenten. Raffles deelde er een met zijn twee vrienden, de professor een kleinere met zijn dochter. Deze tent kon door middel van een lap gemakkelijk in tweeën gescheiden worden, in dier voege, dat ieder van de beide bewoners de tent gemakkelijk kon verlaten zonder de ander te storen.

De drie mannen ontteden zich alleen van hun laarzen en het lederen buis, strekten zich uit op de dunne, opgeblazen slaapmatrassen, maar voor zij zich te slapen zouden leggen vroeg Brand op zachte toon aan Raffles:

— Heb je op het meisje gelet, Edward?

— Ja, zij is nog een beetje terughoudend, misschien is zij wel bang geworden.

— Dat geloof ik haast niet, meende Brand. Zij lijkt mij een krachtig karakter te hebben. Maar zij heeft je enige malen aangekeken op een eigenaardige wijze, dadelijk een andere kant uitkijkend, als zij merkte dat jij haar gadesloeg.

Raffles trok even met de schouders, en fluisterde:

— Misschien gaat zij bij zichzelf te rade, wat wij eigenlijk voor vreemde signeurs zijn, die voor een wildvreemde Zweed, al heeft hij dan ook naam, zich zoveel moeite getroosten.

— Kunnen wij de vliegmachine aan haar lot overlaten?

— Het toestel is volkomen veilig. Het kan onmogelijk in beweging worden gebracht, daar ik een paar gewichtige machinedelen hier in mijn zak heb, het staat beschut aan de voet van het gebergte, en indien er onverhoeds een storm mocht opsteken, zou het toch weinig baten, als een onzer de wacht hield. Olifanten, beren, alligators, leeuwen en ook apen vindt men niet in dit gedeelte

van de woestijn. En nu wens ik je wel te rusten, amice, ik heb slaap.

Zeven uren sliepen allen aan één stuk, zonder dat zich iets merkwaardigs voerde, en bijna tegelijkertijd werden allen wakker door de stralen van de zon, die het zand reeds blakerde.

De professor was in een uitmuntend humeur, en gebruikte met smaak, als iets dat vanzelf sprak, de gebakken eieren, de ham, en de sardines, welke Henderson opdiste.

Hij wist echter evengoed als alle anderen, dat met dit maal van eieren, de voorraad ook was uitgeput, en dat men het voortaan met iets anders zou moeten doen.

Men dronk bij dit ontbijt slappe thee, waarna alles in gereedheid werd gebracht om verder te trekken, want Raffles wilde de plaats van bestemming bereikt hebben, voor de duisternis inviel.

— Waar zijn wij hier ergens, mylord? vroeg Henderson met volle mond.

Professor Ekvall keek de reus aan, alsof deze een zeer domme vraag had gedaan, en zei verontwaardigd:

— Weet je dat niet eens, vriend? Wel, wij zijn op ongeveer tien mijlen van het gehucht Semarra. Ik geloof zelfs dat wij heel in de verte de daken der lemen hutten kunnen zien. Daarginds, tegen de voet van het gebergte. Er wonen omstreeks zeventhonderd mensen, van Semietische stam, hetgeen mijn vermoeden nog versterkt, dat er een schakel heeft bestaan tussen de oude Egyptenaren, ontwijfelbaar Semieten, en de oorspronkelijke bewoners van Midden-Afrika, die daarheen uit Azië zijn gemigreerd, en die zonder de minste twijfel eveneens van Semietische oorsprong zijn.

De professor babbelde door, of liever hij hield een lezing, alsof hij in Göteborg voor zijn studenten stond. Henderson luisterde met open mond toe, en liet zich inwijden in de geheimen van het oorspronkelijke Spijkerschrift, dat aanvankelijk de geleerden zoveel hoofdbrekens kostte.

Aanstands na het ontbijt werden de tenten ingepakt, en een kwartier later steeg de vliegmaschine weer op.

De tocht dwars door de woestijn had een aanvang genomen.

Achtereenvolgens vloog de Typhoon over de gehuchten Ugdrin, Oglat, Mohammer, en Tamessinet, die alle vier aan de zoom van een oase gelegen zijn, en heldere bronnen bezitten.

En toen... niets meer. Niets dan het gele zand, brandend in de zonnestralen, zand zoover het oog reikte, van een schrikbaarjagende eentonigheid.

Raffles vloog op een hoogte van drieduizend meter en heel in de verte, links van het vliegtuig, kon men de reeks van dorpjes waarnemen, die gelegen zijn aan de eeuwenoude karavaanweg, zich uitstrekkend over duizenden kilometers, dwars door Tidikelt, en die nog ten huidige dage gebruikt wordt door kooplieden en pelgrims.

Maar tegen de middag verdwenen ook deze tekenen van leven, en het dorpje Tonadanin, gelegen op het punt, waar de karavaanweg zich met een scherpe bocht naar het oosten buigt, was het laatste wat de reizigers van de bewoonde wereld te zien kregen.

Traag stapten, duidelijk zichtbaar ondanks de grote afstand, een zestigtal kamelen in elkanders voetsporen voort over een lage heuvelkam,... zij verdwenen... en het was alsof de reizigers thans eensklaps de ganse drukkende eenzaamheid gevoelden van die onmetelijke zandvlakte, brandend en dor, zonder een spoor van water, zonder plantengroei, zonder enig dierlijk leven.

Raffles dreef de snelheid van zijn machine tot het uiterste aan, en met duizelingwekkende snelheid zweefde de Typhoon voort door de lucht, terwijl een fletsblauwe hemel, zonder het minste wolkje zich boven de machine welfde. Het was één uur toen het toestel daalde bij Bu Bernus. Het is de enige oase in die onmetelijke woestijn, men vindt er water, maar geen mensen. Alleen zij die door de woestijn moeten trekken, houden er verblijf, en vullen de watervoorraad aan. Als dieren vindt men er een soort ratten, de grote woestijnratten, die wel wat op kale konijnen met lange staarten en veel te lange achterpoten lijken, en enige flamingo's.

Men rustte een half uur, dronk van het frisse water, en liep wat heen en weer in de schaduw van de vleugels der grote machine, maar de hitte was zo overweldigend, dat Raffles besloot om maar spoedig weer op te stijgen.

En verder zuidwaarts ging het, steeds verder, tot eindelijk, tegen drie uur in de namiddag de oases van Aflila in het gezicht kwamen. Pas begon men weer te spreken, want het gezicht van die gele zandvlakte, waarvan een helse hitte scheen op te stijgen, waar iedere noodlanding onherroepelijk de dood zou betekenen, op dat gebied van tienduizenden vierkante kilometers, had de reizigers

neergedrukt en met stomheid geslagen.

Maar nu zag men weer groen, palmen, vrij grote bossen, de zilveren schittering van helder water. Ja, dit moest Aflila zijn, de streek op twaalf dagreizen afstand van die andere, reeds genoemde karavaanweg, die tot bijna aan de kusten van de Middellandse Zee voert.

De vliegmaschine vloog over een kleine stroom, dan over een korte weg, die twee oases verbindt, op dertig mijlen ten noorden van Mabruk, dan over dit plaatsje, dat geen bron heeft, en om half zes in de namiddag streek de machine neer bij de oase van Timir Sarrar.

HOOFDSTUK V

RAFFLES EN INGE EKVALL

Raffles had zijn landingsplaats zo dicht mogelijk bij een palmenbosje gekozen, niet ver van de voet van een reeks rotsachtige heuvels, deels dor en naakt, deels begroeid met stekelig struikgewas, cactussen en dwergeiken.

Daarvóór strekte zich een vlakte uit, begroeid met het puntige, dorre gras, het zogenaamde « Bled ».

Het bosje wierp paarse schaduwen op het gele zand, een paar ibissen vlogen klapwiekend op, en aan de oever van een stroompje van slechts enkele meters breedte, dat zich verderop verbreedde tot een meertje, stonden enige maraboes op één poot, als deftige oude heren te dromen.

Raffles had de professor de hand toegestoken om hem bij het uitstijgen te helpen en zei eenvoudig:

— Wij zijn op de plaats van bestemming, professor.

De geleerde Zweed scheen moeite te hebben zijn ontroering meester te blijven, en de hand die hij Raffles toestak trilde als een espenblad.

— Eindelijk. Eindelijk, zei hij. Nu zal het spoedig blijken of ik gelijk heb... en ik hoop dat gij zult goedvinden, dat wij morgen bij het krieken van de dag op onderzoek uitgaan.

— Dat zullen wij, professor, riep Raffles uit. Maar deze nacht zullen wij gebruiken om goed uit te rusten, en thans met wat meer voorzorgen.

— Hoezo, voorzorgen? vroeg de Zweedse professor, op zijn gewone manier aan zijn bril rukkend. Het lijkt mij hier een lieflijke streek.

— O, het kan aangenaam genoeg zijn, als men verschoond blijft van leeuwen en krokodillen, zei Raffles rustig.

— Zijn die hier dan? vroeg de geleerde verschrinkt.

Raffles gaf geen antwoord, maar wees op enige zeer duidelijke sporen in het zand.

De professor bukte zich diep voorover en vroeg weer:

— Waar wijst gij op? Wat is dat?

— Sporen van leeuwen, professor. Dit is zonder twijfel hun drinkplaats, en wij

zullen verstandig doen, ons kampement wat verder weg te plaatsen, en vooral een groot vuur te ontsteken.

— Zullen wij eens gaan zien, mylord, of er in de buurt zijn? stelde Inge voor, die zich niet met het gesprek had bemoeid, maar bezig was haar geweer na te zien, een dubbelloops Wesson.

Raffles wilde reeds weigeren, toen hij de uitdrukking zag van het meisjesgezicht, en de vraag, bijna het bevel in haar ogen.

— Ik waarschuw u vooraf, miss, dat dergelijke ondernemingen gevaarlijk kunnen zijn, zei hij.

— Wij zijn beiden gewapend, mylord, zei het meisje onverschillig, even de schouders ophalend.

Raffles weifelde nog even, toen greep hij zelf zijn geweer, laadde het zorgvuldig, stak een jachtmes in zijn lederen gordel, en zei rustig:

— Ik ben gereed, Miss Inge, maar denk er om, dat wij niet langer dan een half uur mogen uitblijven, want dan wacht ons het middagmaal, en bovendien hebt gij rust nodig.

— Een half uur is voldoende, her-nam Inge kortaf.

Reeds liep zij toe op de keten van lage heuvels, die op ongeveer honderd meters afstand van het kleine kamp uit de met kort gras bedekte vlakke oprezen.

Aan de voet van deze heuvels haalde Raffles het meisje in, beiden stonden stil, en hij vroeg, zijn ogen strak op de hare gevestigd:

— Is het u om de leeuwen te doen, miss Inge, of wellicht om iets anders? Het komt mij voor, dat er iets in uw houding gewijzigd is, ik zou gaarne weten, of ik of mijn vrienden u met het een of ander mishaaagd hebben.

— In het geheel niet, mylord, antwoordde Inge langzaam. Gij hebt u bij voortdurend gedragen als een gentleman. Toch voel ik mij ietwat bezwaard, dat is waar, omdat ik een vermoeden koester, dat ik in zekerheid wil zien overgaan. Ik koos dit voorwendsel om een ogenblik alleen met u te kunnen spreken. En zie hier nu mijn vraag: Wie zijt gij?

Wat Raffles ook verwacht mocht hebben, die vraag zeker niet, en een ogenblik stond hij in beraad. Voor hij echter antwoord kon geven, voorkwam een ander hem, en brulde zijn antwoord uit, dat het luid weergalmde tussen de heuvels. Een zandkleurige leeuw, een buitengewoon groot dier, stond eensklaps op twintig meters afstand van hen.

Het dier stond een weinig boven hen, hurkte neer en scheen zich gereed te maken tot de sprong.

Inge was bleek geworden, maar zij aarzelde niet. Zij bracht bliksemsnel het dubbelloopsgeweer aan de schouder en haalde bijna tegelijkertijd beide hanen over. Maar zij had zich de tijd niet gegund om behoorlijk te mikken, slechts één der kogels trof doel, en raakte de leeuw in de voorpoot.

Luid brullend, dol van woede en pijn, verhief de leeuw zich, en deed een sprong naar voren. Die sprong bracht hem op slechts vijf meters van het van schrik verstijfde meisje, en een tweede zou haar ter aarde werpen.

Maar Raffles had zijn koelbloedigheid geen ogenblik verloren. Schuin achter Inge staande, had hij met zijn geweer aan de schouder, alle bewegingen van het verscheurende dier gevolgd, en toen het neerhurkte voor de tweede sprong knalde zijn schot. De kogel drong door een der ogen, in de kop van het dier, dat bijna onmiddellijk dood was, om en om rolde, 'n laatste stuip trekking maakte, en toen stil bleef liggen.

Inge wankelde, want de inspanning en de schrik waren bijna te veel voor haar geweest, en ze zou gevallen zijn, als Raffles haar niet had opgevangen.

Het meisje sloot voor een kort ogenblik de ogen, sloeg ze weer op, en zei, nauwelijks verstaanbaar, terwijl haar gehele lichaam beefde:

— Gij hebt mij het leven gered, ik zal dat nooit vergeten. Als uw schot gefaald had, zou de leeuw mij besprongen hebben en mij met een enkele slag gedood hebben.

— Dan moest het zo zijn, miss Inge, dat mijn schot niet faalde, zei Raffles eenvoudig. Wij zullen terugkeren, want onze reisgenoten zullen wel erg ge-

schrokken zijn, maar eerst konden wij ons gesprek wel beëindigen, dat zo belangwekkend begon. Gij hebt mij de vraag gesteld, wie ik was, indien ik mij wel herinner. Hebt gij daar een bijzondere reden voor?

— Ja, antwoordde het meisje met neergeslagen ogen. Toen gij spraakt over de snelheid van uw vliegtuigmachine herinnerde ik mij, wat een van mijn vrienden, die luitenant is bij de Royal Air Force, daaromtrent zei. Hij verklaarde zeker te weten, dat er maar één man ter wereld was, die een wonderlijke vliegtuigmachine bezat, waarvan de snelheid de zeshonderd kilometers per uur te boven ging.

— En hij noemde u zeker de naam van John Raffles? zei Raffles er direct bovenop.

— Ja, zo is het. Hij noemde die naam, en gij moet het mij niet kwalijk nemen, maar ik ben nader gaan informeren bij de politie. O, gij behoeft niet bevreesd te zijn, dat ik iets losliet van onze plannen. Op Scotland Yard bevestigde men dit; alleen de genoemde persoon bezat een machine van die snelheid, en men wist volstrekt niet waar zij zich ergens kon bevinden.

— Het is zo, miss Inge, ik ben John Raffles.

Het bleef even stil, het meisje keek met een korte huivering, naar het kadaver van de reusachtige leeuw, dat aan haar voeten lag, en zei toen zacht:

— Het maakt voor mij geen verschil uit; nu niet meer. Ik zou trouwens toch niets gezegd hebben, geloof ik. Ik bedoel tegen mijn vader, omdat gij hem helpt zijn levensideaal te verwezenlijken. Maar vindt gij niet, dat het hem moet worden medegedeeld?

— Als gij het nodig acht, Miss Inge, dan zal het geschieden, zei Raffles kortaf. En zeg mij nu op uw beurt eens eerlijk, of gij geen ogenblik gevreesd hebt, dat ik mijn hulp aanbood om mij van de schatten, die wij ongetwijfeld in het voorwereldlijke graf zullen aantreffen te kunnen meester maken.

— Ja, dat dacht ik, antwoordde het meisje eenvoudig.

— Geloof ge mij, als ik zeg, dat ik

er met geen vinger zal aanraken?

Weer bleef het enige tijd stil, en toen klonk het duidelijk en vast van de lippen van het jonge meisje:

— Ja, dat geloof ik, Sir.

Ze scheen een ogenblik na te denken, hief haar hand op, als om deze Raffles toe te steken, bedacht zich, en vroeg bedeesd:

— Waarom hebt gij dit gedaan?

— Uit sportieve overwegingen, Miss Inge, en omdat ik uw vader helpen wou een plan te verwezenlijken, dat hij zonder mijn hulp zeer waarschijnlijk nooit ten uitvoer had kunnen brengen. Gij weet dat men tamelijk ongelovig staat tegenover zijn inzichten betreffende de aanwezigheid van het graf van Koningin Asana. Ik echter houd van zulke ondernemingen, al worden zij niet steeds met succes bekroond, en ik had van de bekwaamheid van uw vader reeds vroeger gehoord.

Daar het meisje zweeg, boog Raffles zich een weinig naar haar toe, en vroeg, met iets dringends in zijn stem:

— Gij gelooft mij toch wel?

Nu pas hief Inge het hoofd op, keek Raffles onderzoekend aan, en zei toen langzaam:

— Ja, ik geloof u. En ik ben u zeer dankbaar voor uw hulp.

Raffles schudde het hoofd, en zei met zijn diepe, klankvolle stem, die heel even trilde:

— Neen, gij gelooft mij niet, tenminste niet volkomen. Gij wantrouwt mij nog. Nu, wie weet zult gij nog wel eens van gedachten veranderen. Hebben wij elkaar nog iets te zeggen, Miss Inge?

Het meisje was beurtelings bleek en vuurrood geworden en stotterde:

— Gij hebt u tot nu toe als een echte gentleman, als een moedig man gedragen, mijnheer, en ik wil niet denken aan wat gij zijt. Vergeef mij als ik mij wantrouwend getoond heb... stil, daar komen uw vriend en mijn vader.

Inderdaad kwam Brand snel aanlopen, verschrikt door het schot, en een weinig achter hem, hijgend en struikelend in het hoge gras, de geleerde heer Elkvall.

— Wat betekent dat geschiet? riep de oude heer driftig. Is dat een leeuw?

Is hij dood? Of houdt hij zich maar slapende?

Ondanks de doorgestane schrik barstte Inge in zenuwachtig lachen uit bij de gedachte, dat het reusachtige, verscheurende dier zich als een jong katje zou gedragen, en zich slapende houden. In een paar woorden legde zij haar vader uit wat er gebeurd was. De professor luisterde toe, hij sloeg met een beschermend gebaar zijn armen om de schouders van zijn dochter, en hij was heel bleek, toen hij stotterde:

— Dat is een mooie daad van u geweest, mylord. Dat zullen wij niet spoedig vergeten. Gij zijt een dapper man... en ik dank u, ik dank u.

Hij stak Raffles de hand toe, maar deze deed een stap achteruit, en zei afgemeten:

— Een ogenblikje, professor, voor gij mij de hand geeft. Uw dochter heeft u iets mee te delen... aangaande mijn persoon. Ik ben niet graaf Palmhurst, ik heet anders.

Brand keek Raffles verschrikt aan, in een oogwenk begrijpend wat er zo even was voorgevallen, maar de oude professor zei heel onverschillig:

— Dat raakt mij niet, mylord. Mij-nentwege heet gij Pietersen of Jansen. Hier is mijn hand

— Neen... professor... nog niet, hernam Raffles vastberaden. Het is noodzakelijk, dat gij thans weet wie ik ben. Mijn naam is John Raffles. Althans zo luidt mijn naam, bekend bij de politie. Mijn ware naam is Earl Edward Lister, kortweg Lord Lister, maar dat is een andere geschiedenis.

— Doet er niet toe. Heel aangenaam, zei professor Ekvall, met een buiging, alsof hij in een salon werd voorgesteld.

— Gij schijnt mijn naam niet te kennen? ging Raffles voort met een droeve glimlach.

— Ik meen mij flauwtjes zo iets te herinneren, bevestigde de professor.

— Laat ik u dan op weg helpen, professor. Ik ben de langgezochte boosdoener, de inbreker, de dief van millioenen, de man die in het Buckingham Paleis de Engelse Kroonprins heeft bestolen, evenals de Koning van Spanje en twee

Russische Grootvorsten.

— Zo, zo, zo... zei de professor handenwrijvend, en maar half luisterend, alsof Raffles hem zoëven had verteld, dat hij in zijn vrije tijd veel hengelde.

— Ik ben de langgezochte Grote Onbekende... begrijpt gij het niet? hernam Raffles met stemverheffing. Een vijand der samenleving.

— O, die samenleving heeft niet zoveel te beduiden, hernam de professor onverschillig. Willen wij naar het kamp teruggaan?

— Maar wilt gij mij dan niet begrijpen? riep Raffles uit. Ik ben een misdadiger.

— Mijnheer, dat is mij volkomen onverschillig, gaf de hooggeleerde heer koeltjes te kennen. Gij hebt mij geholpen om hier te komen, en slechts dat is voor mij van belang. Zijt gij 'n moordenaar?

— Neen professor, dat ben ik niet.

— Waartoe dient dan al die omslag? riep het oude mannetje driftig. Geloof gij dat het aangenaam is, hier zolang te blijven staan? Ik ben niet jong meer. Het wordt stilaan donker en ik heb behoefte aan nachtrust. Ik heb trouwens honger ook.

Raffles haalde de schouders op. Met dit grote kind, dat maar één belang ter wereld kende, dat van zijn wetenschap kon hij onmogelijk praten. Het was duidelijk, dat het de professor volkomen onverschillig liet wie zijn mentor eigenlijk was, of juist uitgedrukt, dat hij het in het geheel niet begreep, en zich geen goede voorstelling kon maken van het eigenlijke beroep van zijn beschermer. Hij was hier op geen vijf uren te paard van de plek, waar zich het koningsgraf moest bevinden, en daarbij waren thans al zijn gedachten.

Inge had half glimlachend, half bedroefd, geluisterd naar dit korte gesprek en wendde zich nu tot Raffles met de woorden:

— Zo is mijn vader nu eenmaal, mijnheer. Er bestaat voor hem maar één ding van belang op de wereld; wat daarnaast ligt, beschouwt hij als onbetekende beuzelingen.

Zwijgend keerde het kleine groepje

nu terug naar het kampvuur, dat helder opvlamde. Er werd onder het eten ook niet veel gesproken, en vroeg begaven allen zich ter ruste, op Henderson na, die het eerst zou waken.

Die nacht werd er slechts eenmaal alarm gemaakt, toen een leeuw, zeker

het wijfje van het gedode dier, brullend het kamp een weinig naderde en door Brand met een welgemikt schot werd neergelegd.

De jongeman en Raffles waakten op hun beurt, en goeduitgerust werden allen de volgende ochtend wakker.

HOOFDSTUK VI

DE WEG NAAR HET ONBEKENDE

De dag beloofde zeer schoon te zullen worden, en het ongeduld van professor Ekvall was zo groot, dat Raffles besloot, direct na het ontbijt op te breken, en de afstand per vliegmaschine af te leggen, wat zeer gemakkelijk zou gaan, en heel wat tijd zou besparen.

De kleine waterkruiken werden opnieuw gevuld met fris water, het toestel werd nog eens goed nagezien, alles werd ingeladen, toen stapten allen weer in, en verlieten deze plek, die ongetwijfeld door wilde dieren bezocht werd, maar waar men althans schaduw had, groen en helder water.

Thans vlogen zij het onbekende tegemoet, naar een dorre, woeste streek, waar zij geen mensen zouden aantreffen, waar hun allerlei gevaren konden wachten, en waar zij misschien geruime tijd zouden moeten vertoeven, tot het doen van de nodige nasporingen. Een vlucht van nauwelijks twintig minuten bracht het toestel weer boven Mabruk. De plaats is bewoond door een paar honderd Touaregs, die leven van de opbrengst van enige schrale akkers, en wat hun kudden schapen en kamelen hun opleveren. Zij moesten wel aan een bovennatuurlijk verschijnsel geloven, toen de reuzenvogel op een paar duizend meter hoogte over hun schamel dorp vloog, om in zuidelijke richting te verdwijnen, naar de streek, die geen hunner zou durven bezoeken, omdat er zich geen water bevond, omdat het daar de

woestijn was, in de ware betekenis van het woord. Pas tien dagreizen verder, in Mamun, zouden reizigers, die naar het zuiden durfden doordringen, weer een oase vinden, en water.

Op aanwijzing van de professor deed Raffles, boven Mabruk gekomen, de machine naar het zuiden afzwenken, en nadat er omstreeks achthonderd kilometers waren afgelegd in nog geen anderhalf uur tijds, uitte de geleerde, die naast Raffles was gaan zitten, en op wiens magere wangen zich vuurrode, ronde plekken van opwinding vertoonden, een korte kreet, en wees met trillende vingers omlaag.

Vijftien honderd meter onder de vliegmaschine en een paar kilometers meer naar het zuiden, vertoonde zich een zwartgroene vlek, van onregelmatige vorm, en waarvan de grootte niet te bepalen viel op deze hoogte. Raffles keek de geleerde vragend aan, en toen deze ijverig met het hoofd knikte, bijna dansend van opwinding, liet hij de vliegmaschine aanmerkelijk dalen, en toen bleek het spoedig, wat die vlek moest voorstellen.

Het was een nederzetting geweest, of misschien een grote vesting, met geweldige wallen, die zich daar onder de vliegmaschine uitstreckte, in een langwerpige vorm, voor een groot gedeelte onder zand en gesteente bedolven, en toch nog duidelijk herkenbaar. Scherp staken de muren af tegen het gele zand, en het

was op het eerste gezicht onbegrijpelijk, hoe de oorspronkelijke bewoners ertoe hadden kunnen komen, in het hartje van deze barre woestijn een vesting te stichten, een nederzetting, een stad, of wat het dan wezen mocht. Het was duidelijk, dat naar alle schijn een geweldige zandverstuiving, een orkaan van ongehoord geweld, een bergstorting wellicht, hier het aanschijn van de gehele natuur had gewijzigd, en de stad voor een groot gedeelte had bedolven.

Want het werd Raffles al spoedig klaar, dat, wat zij hier nu zagen, slechts een klein gedeelte was van wat duizenden jaren geleden wellicht een machtige stad was geweest. Misschien hadden zich hier bossen bevonden, zeer zeker had hier water gestroomd, en dat alles was bedolven onder het zand. Wellicht had hier een van die monsterachtige, plotselinge veranderingen in de aardkorst plaats gegrepen, duizenden eeuwen voor het begin van onze Christelijke jaartelling, en waaraan vele geleerden het nog steeds toeschrijven, dat een geheel vasteland, het geheimzinnige Atlantis, in de Atlantische Oceaan is verzonken.

Gedeelten van zuilengaanaderijen, ruïnes van tempels, afgebrokkelde walmuren tekenden zich scherp af in het felle licht van de zon, en ganse bossen woekerplanten, die hier op een onbegrijpelijke wijze in het leven bleven, overdekten bijna de gehele puinhoop, die hier zich scheen uit te strekken over een lengte van een drietal kilometers en over een breedte, half zo groot. Een weinig verder daarvan liggend, verhief zich een reeks steenachtige heuvels, waarvan het einde zelfs op een hoogte van vijfhonderd meter niet te zien was, en die zonder enige overgang oprezen uit de rotsige zandvlakte.

Dit alles had een vreemdsoortig voorkomen, iets geheimzinnigs, angstwekkend, alsof het niet werkelijk zo was, maar gedroomd werd in een bedrieglijke hallucinatie.

— Dalen. Maar dààl dan toch, schreeuwde de professor, wild met zijn magere armen zwaaiend, en hevig aan zijn bril rukkend. Dit moet de plek zijn, dit is de plek, waarvan gesproken wordt

in de brief van Koning Menes.

Raffles bracht de machine nog lager, en koos zijn landingsplaats in de schaduw van een stuk van de ontzaglijke ringmuur, zeker wel twintig meters hoog die in vroegere tijden waarschijnlijk de gehele stad omgeven had.

Zodra de machine was uitgelopen en de reizigers snel waren uitgestapt, werden er, zoals steeds, sterke eikenhouten planken geschoven onder de wielen, opdat deze niet, langzaam maar zeker, in het zand zouden wegzakken, en opstijgen zouden bemoeilijken, misschien wel onmogelijk maken.

Toen dit geschied was, stonden de vijf reizigers onbeweeglijk stil en luisterden. Er viel volstrekt niets te luisteren, want niet het minste gerucht was hoorbaar en toch was het, alsof de lucht vervuld was van de verwonderlijkste klanken, een zingend geluid, waaraan geen naam te geven was.

Dat was de stilte van de woestijn, en hier nog wonderlijker dan overal elders, men zou bijna zeggen: nog beter hoorbaar. Hier waren honderden eeuwen wellicht voorbijgegaan, zonder dat die stilte ooit verstoord was, zonder dat een dier zich bewoog, zonder dat een blad ritselde. Geen vogel was te zien in de strakblauwe lucht, geen insect zoemde, geen grasspriet ritselde.

En zelfs de professor sprak onwillekeurig op zachte toon, toen hij eindelijk zei:

— Dit is de Stilte van de eeuwen, mijnheeren. En wij zijn de eersten, die haar weer verbreken. Moge het zijn ten bate van de wetenschap. Wat ik verrichten wil, dat verricht ik ter ere en glorie van Zweden.

Zijn kleine ogen fonkelden achter de ronde brilleglazen, zijn bleke gelaatskleur had plaats gemaakt voor een vurig rood, dat vlak onder de ogen begon, en hij trilde van trots en gespannen verwachting.

En nu begon het eerste onderzoek.

Zoals gezegd, was de machine neergestreken in de blauwe schaduw van een dier reusachtige ringmuren, op welks bovenvlak twee strijdagens elkander met gemak zouden kunnen passeren. De

muur scheen opgetrokken te zijn uit ontzaglijke blokken vierkant gehouwen zandsteen, en eens te meer stond Raffles vol bewondering stil voor dit werk van mensenhanden, zoals hij had stilgestaan voor de tempelruïnen van Hermopolis, en zich had afgevraagd, hoe het mogelijk was, dat men steenblokken van duizenden tonnen gewicht tot op een hoogte van soms dertig, veertig meters had kunnen optillen.

Deze walmuur rees nu rechtstandig uit de grond, maar nijdde een weinigje naar binnen, ofschoon het volstrekt onmogelijk geweest zou zijn, zijn steilte te beklimmen. Op twintig meters afstand van de plek, waar de vliegmaschine stond, gaapte een ontzaglijke bres, waarvan de onderzijde zich omstreeks zeven meter boven het zand bevond, zodat het wellicht mogelijk zou zijn, daar aan de andere kant van de muur te komen. Maar spoedig bleek dit niet nodig te zijn.

Want nogmaals veertig meters verder ongeveer, bevond zich een poort, en de bronzen deur daarvan, gewelfd, losgerukt van de ontzaglijke hengsels, was naar binnen gevallen, en het werd nu duidelijk, dat inderdaad deze wonderlijke vestingstad vernietigd moest zijn door een natuurramp van ongehoorde omvang.

De bronzen deur was zeker wel tien meter hoog, en iedere vleugel was drie meter breed. Zij was geheel uit brons vervaardigd, zoals dadelijk bleek, toen de professor er met zijn kleine geologenhamer op klopte, en wat van de oppervlakte wegkraste met zijn zakmes.

Het was door deze poortopening, dat de reizigers langzaam binnentraden, en het eerste wat zij zagen waren de overblijfselen van een reusachtige tempel, waarvan nog enige zuilen in de vorm van dikbuikige flessen overeind stonden.

Professor Ekvall was haastig vooruit gelopen, zijn ongeduld niet langer meester en toen men hem een kreet van opwinding hoorde slaken, kwamen allen naderbij.

De kleine man was, niet zonder moeite op een paar van de omgevallen pilaren geklauterd, en wees met uitgestrekte vinger, zegevierend als een veldheer die

zijn slag gewonnen heeft, naar wat er nog over was van een der zuilen ter zijde van de tempelingang.

Hij verviel weer in zijn meesterachtig toontje, toen hij zich tot de anderen wendde en uitriep:

— Weet gij wie dat is?

Henderson, die een ogenblik naar de half uitgewiste figuren op de voorzijde van de vierkante zuil gestaard had, riep aanstonds uit:

— Een man met een varkenskop, professor.

— Een varkenskop, herhaalde de professor op een toon van de diepste minachting. Dat is de kop van een stier, vriendje. Dat is toch god Apis, vriendje. Dat was een der goden van de oude Egyptenaren vriendje. Begint gij nu te begrijpen, mijnheer... Raffles, Sneffles, hoe was de naam ook weer, waarom ik met zoveel recht kon volhouden, dat er, tienduizenden jaren geleden, een schijnbaar onverbreekelijk verband heeft bestaan tussen het Egypte van voor Mene en Centraal Afrika? Weet gij wie deze figuur voorstelt? Het is Min, de god van de oogst, die in Egypte speciaal in de stad Koptos werd vereerd. Dit is Isis, dit Osiris, de gehele godenwereld der oude Egyptenaren schijnt ook hier tegenwoordig te zijn, en allen werden in deze tempel naar het schijnt aanbeden. Deze afbeelding is van de god Râh, en deze stelt ongetwijfeld Ammon voor.

De professor, vuurrood en bezweet, had nog verscheidene andere afbeeldingen ontdekt, in het gesteente gegrift, en toonde ze, zoals de concierge van een historisch slot, kamers en meubelen aan de bezoekers toont.

Henderson had hoofdschuddend naar die grote figuren gekeken, waarvan enige uitmuntend bewaard waren gebleven, en zei hoofdschuddend:

— Het zijn mensen, gewone mensen maar met de kop van een stier, of van een kat, of van een ibis.

De professor kwam driftig op hem toesnuiven, en riep toornig, alsof Henderson een leerling was, die een slechte beurt gemaakt had en die hij moest terechtwijzen:

— En begrijp je dan niet, uilskruiken,

waarom de Egyptische goden in die gedaanten werden afgebeeld? De oude Egyptenaren zagen hen als mensen, tenminste als wezens met het uiterlijk van mensen, zoals de oude Grieken Zeus, Hera, Apollo, Minerva, als mensen zagen. Zij geloofden echter, dat hun geest in de lichamen van dieren was overgegaan, van katten, ibissen en stieren, van rammen ook wel en daarom beelden zij hen af met de koppen van deze beesten. Begrepen? Verstaan? Onthouden? Goed zo, dan gaan wij verder.

De kleine, levendige man was alweer op een groot steenblok geklommen, hijgend en zijn schenen schavend, thans gewapend met een vergrootglas, en poogde hier en daar een gedeelte van een opschrift te ontcijferen.

Raffles was naderbij gekomen en zei zacht:

— Deze schrifttekens komen mij volkomen gelijk voor aan de oudst bekende hiëroglifphen der Egyptenaren, professor.

— Dat zijn zij ook, mijnheer, dat zijn zij ook, riep professor Ekvall uit. Er is geen sprake van, of wij hebben hier met een volkomen gelijkvormigheid te doen. Ik tart nu mijn collega's, mij nogmaals aan te vallen op mijn stelling. Hier hebben wij de bewijzen, overvloedig, en voor het grijpen. Deze stad zou Memphis kunnen heten of Cheops. De bouw-orde is volkomen gelijk, de tempels hebben hetzelfde vierkante grondvlak, de goden zijn afgebeeld met dezelfde attributen. Mijnheer, gij hebt mij dezer dagen gezegd, dat gij een misdadiger waart het is mogelijk, en ik wil mij daarom-trent geen oordeel aanmatigen. Het valt buiten mijn gezichtsveld. Maar al hadt gij uw gehele familie uitgemoord, dan nog zou ik het u gaarne vergeven, om het onuitsprekelijk genot, dat gij een oude man thans verschaft hebt. Wat zou uw familie er opaan komen, vergeleken bij deze vondsten? Een hele volksstam zou er niet tegenop wegen. Ik dank u, mijnheer, ik dank u.

Bovenop zijn kolom staande, strekte de kleine professor zijn trillende handen naar Raffles uit, welke plotselinge beweging hem het evenwicht deed ver-

liezen, zodat hij omlaag tuimelde en in het zand terecht kwam. Hij krabbelde echter dadelijk weer overeind en zei onverstoorbaar:

— Waar was ik ook weer gebleven? Nu, het doet er ook niet toe. Willen wij voorlopig verder gaan, mijnheeren?

— Zou de hitte ons niet te zeer plagen, professor? waagde Brand in het midden te brengen.

— Welke hitte mijnheer? riep de kleine man driftig uit. Ik merk niets van hitte. Ik vind het hier heerlijk. Laten wij verder gaan.

Raffles en Brand wisselden een zwijgende blik met elkaar, glimlachend om dat kleine mannetje, als het ware bezeten door zijn lievelingsdenkbeeld, en toen gingen allen behoedzaam verder, over een dikke laag zand, hier en daar ter hoogte van minstens zes of acht meter, die, zoals nu duidelijk bleek, de stad bijna geheel had bedolven, en slechts een hoger gelegen stukje had gespaard.

Deze wijk had bepaald op een heuvel gelegen, hetgeen duidelijk was af te leiden uit de omstandigheid, dat de ringmuur een honderdtal meters verder langzaam afliep, totdat de bovenzijde ten slotte onder het zand verdween.

Het was dus duidelijk dat de muur oorspronkelijk de helling van een lage heuvel had moeten volgen.

De professor was de tempel reeds binnengegaan, als men deze uitdrukking voor een ruïne mag gebruiken, daar de zoldering was ingestort, waarschijnlijk onder de hevige druk van zand en rollend gesteente, en begaf zich naar de plek, waar destijds het altaar had gestaan.

Hij knorde tevreden, keek telkens door zijn vergrootglas, wierp zich nu en dan languit op de vloer, of liever op het zand dat die vloer bedekte, bekeek de wandschilderingen, die op sommige plekken merkwaardig goed bewaard waren gebleven, en die onmiskenbaar een Egyptisch karakter vertoonden, sprong plotseling weer op, om in verrukking stil te blijven staan voor een gebarsten vaas, eveneens beschilderd, en danste als een kleine kabouter om het onderstuk van

een enorme zuil, er tegen tikkend met zijn hamertje.

Inge was zeker weinig minder opgewonden dan haar vader, al toonde zij het op een andere wijze.

Zij liep met een verhoogde kleur rond, van het ene voorwerp naar het andere, en het was duidelijk, dat zij van al die vreemde dingen zeker niet minder verstand had dan haar vader. De tempelruimte was vrij spoedig onderzocht, en nu zat professor Ekvall onbeweeglijk op een afgebroken zuil, en leek nu zelf wel een afgodsbeeld, zoals hij daar zat na te denken, het hoge voorhoofd in rimpels getrokken, met starende blik.

Hij had het wonderlijke manuscript hetwelk door zijn dochter ontdekt was, op zijn knieën, en nu en dan hief hij het langzaam voor zijn gelaat, om de inhoud te bestuderen. Toen liet hij zich, vlug als een jongen, van zijn hoge zitplaats glijden, en begon weer rad te praten in zijn met Duitse, Franse en Zweedse termen doorspekt Engels.

— Wij zullen verder moeten gaan vrienden. Volgens de brief van Koning Menes bevindt zich het grafgesteente van Koningin Asana op ongeveer vijftig steenworpen van de stad, in oostelijke richting. Wij hebben dus niets anders te doen, dan die richting in te slaan.

— Weet u dan waar de stad in oostelijke richting ophoudt, professor? vroeg Henderson onnozel. Voor zover ik kan nagaan valt er niets van te zien, alles is onder zand bedolven.

De professor keek de reus een ogenblik doorborend aan, en zei toen kortaf:

— U kunt gelijk hebben, vriendje, dat wij niet kunnen zien waar de stad eindigt. Maar zou ons dat terughouden? Neen, zeker, dat houdt ons niet terug. Wij zullen eenvoudig zover gaan tot wij die onderaardse dodenstad gevonden hebben.

— Ja, daar valt verder niets tegen in te brengen, zei Henderson laconiek. Maar zouden wij niet eerst wat eten?

Het gelaat van de Zweedse geleerde werd blauwrood, en hij stikte bijna in zijn woorden, toen hij stotterde:

— Kun jij nu eten, vriendje? Is de wetenschap je dan niets? Stel je je

maag boven je kennis? Haak je dan niet naar de grafstede van Koningin Asana?

— Ik haak in de eerste plaats naar een paar spiegeleieren, professor, neem het mij niet kwalijk, hernam Henderson droogjes. Het lijkt mij een verre reis toe, en ook een soldaat moet men niet met een ledige maag in het vuur zenden.

— Ik wil trachten, beide partijen tevreden te stellen, kwam Raffles glimlachend tussenbeide. Wij zullen wat te eten meevoeren, en dat consumeren, wanneer de tijd er voor gekomen is. James, ga de voorraad halen, en neem mijnheer Brand mede, want wij zullen misschien werktuigen nodig hebben, houwelen en spaden. Neem ook touw mede, want ook dat zou wel eens nodig kunnen zijn.

— Waar zullen wij je terugvinden, Edward? vroeg Brand.

— Hier, bij de tempelingang. Er valt nog genoeg te bezichtigen. Ik zou de professor bij voorkeur nog willen wijzen op hetgeen ik hier ontdekt heb: een afbeelding, die zonder enige twijfel van de god Touth is, hetgeen op een onmiskenbare samenhang met de Egyptische Godendienst zou wijzen.

De professor uitte een kreet van blijdschap, en terwijl Henderson en Brand zich op weg begaven naar de vliegmaschine, de eerste schouderophalend, en met de vaste overtuiging in zijn hart dat de Zweedse professor niet goed bij het hoofd was, snelde deze op Raffles toe, trachtte hem heen en weer te schudden, wat hem maar half gelukte, en riep uit:

— Ik geloof waarlijk dat gij vrij wat dingen weet. Hoe zijt gij eigenlijk tot het beroep van inbreker gekomen? Bevalt het u op de duur?

— Maar, vader, zei Inge vermanend, met een schuwe blik op de man, die, schijnbaar zonder enige bijbedoeling, haar vader de verwezenlijking van zijn lievelingsplan had mogelijk gemaakt.

Maar Raffles was volstrekt niet geraakt. Hij kon zich heel goed indenken in de gemoedstoestand van de geleerde, die alle beroepen, welke dan ook, over één kam scheerde, als zij niet in be-

trekking stonden met het zijne.

Hij glimlachte flauwtjes toen hij ten antwoord gaf, langzaam en als met tegenzin:

— Het bevalt mij in het geheel niet, professor, maar ik moet het doen, omdat de dingen op deze wereld niet zijn zoals ze moesten wezen. Ik zou u dat gaarne willen uitleggen, als ik niet moest vrezzen, dat gij mij niet zoudt begrijpen.

— Daar is veel kans op, mijnheer, zei Ekvall, ijverig met zijn vogelkopje knikkend. Hoe zei je ook weer, gij schrijft immers dit beeld aan Touth toe?

Raffles knikte zwijgend.

Toen kwam Inge naar hem toe en zei heel zacht en verlegen:

— U moet het hem vergeven, sir. Hij is nu eenmaal niet anders.

HOOFDSTUK VII

EEN ONVERWACHT EINDE

Het duurde bijna twintig minuten, voor Henderson en Brand terugkeerden, beladen met levensmiddelen, houwelen, spaden, lange touwen, en andere noodzakelijke voorwerpen.

De professor danste letterlijk van ongeduld en wilde niet toestaan, dat men, voor de tocht begon, de maaltijd zou gebruiken, zodat Henderson, wiens maag reeds weer begon te jeuken, wel genoodzaakt was, onder het voortlopen wat gedroogde vruchten en brood te verorberen.

De gereedschappen werden over Raffles, Henderson en Brand verdeeld, daar men de professor zelfs geen kinderschap had kunnen toevertrouwen, zonder de zekerheid te hebben, dat hij ze onderweg zou verliezen, en toen begonnen zij onder de brandende stralen der middagzon, die een schier onduidbare hitte verspreidden, langzaam door het zand te waden, dat de stad bijna geheel bedekt had.

De professor scheen van de hitte niet de minste last te gevoelen, maar liep haastig voort, zo vlug zijn voeten hem wilden dragen over het koperrode zand, los en verraderlijk, waarin men somtijds wegzakte als in losse sneeuw, een gevolg van wervelwinden, die op sommige punten als het ware uithollingen maken in het zand, die dan later met de in de lucht zwevende zanddeeltjes losjes gevuld worden. Het is een soort drijfzand, en het is zeer moeilijk, soms

zelfs onmogelijk, zich daaruit, zonder hulp, weer los te werken, als men er eenmaal ingezakt is. Reeds eenmaal was Henderson de professor te hulp gekomen, die eensklaps tot zijn grote verbazing, tot over zijn middel in het zand wegzakte. Hij greep de geleerde heer eenvoudig in zijn halskraag, trok hem weer op vaste grond, en ging verder of er niets gebeurd was, de hooggeleerde heer trouwens ook. Hij scheen zulke zaken heel natuurlijk te vinden, en de moeite van een bedankje niet waard.

Het was ongeveer half een in de namiddag, toen het kleine troepje eindelijk de voet bereikte van de tafelberg, waartegen de stad was aangebouwd. Die rotswand was hier omstreeks drie meter hoog, maar het was duidelijk, dat zij zich nog minstens tien of vijftien meter verder onder het zand moest uitstrekken.

De rots scheen te bestaan uit een soort van basalt, grijsgroen van kleur, en niet al te hard. Onmiddellijk verzekerde de professor, dat uit deze steensoort de Egyptenaren de buitenbekleding van hun tempels vervaardigden, enorme steenplaten, soms wel acht meter lang, zes meter breed, en een decimeter dik, die vaak voor zolderingen werden gebruikt, en waarvan men zich tot op heden vruchteloos afvraagt, hoe de bouwmeesters deze gevaarten zonder moderne werktuigen hebben kunnen hanteren.

Op het oog gezien, bevond zich er niet de minste opening in deze rotswand, en strekte zij zich links en rechts in een flauwe bocht onafgebroken uit, zonder een scheur, zonder iets dat op een uitholling daarbinnen wees.

— Ik vermoed dat de opening zich onder het zand zal bevinden. Als er hier tenminste een geweest is, merkte Raffles op.

— Er is er zeer zeker een geweest, mijnheer, riep professor Ekvall, ongeduldig stampvoetend. En als hij onder het zand zit, dan moeten wij dat gat of die poort aan het licht brengen, want ik zeg u dat hier, binnen in deze tafelberg, zich de dodenstad uitstrekt, de necropolis, in wier midden koningin Asana rust.

— Dat is zeer goed mogelijk, professor, maar wat gij daar voorstelt is ondoenlijk, hernam Raffles bedaard. In dit klimaat zouden wij zelfmoord plegen als wij wilden trachten, met eigen hand ook maar een honderdste, wat zeg ik, een duizendste deel van dit zand af te graven. Wij zouden er maanden voor nodig hebben bovendien. En verder hebben wij er de werktuigen niet toe. Want bedenk dat dit zand is als water. Men zou het moeten afdammen, zoals men een haven gedeeltelijk afdamt, waar in de droogte gewerkt wordt. Zie, overtuig u zelf.

Raffles had een schop genomen, stak die vlak naast de rotswand in het zand, tot het blad geheel verdween, lichtte een schep zand op, en onmiddellijk liep het gevormde gat weer dicht met het fijne op deze plek steenrode zand.

De professor maakte een ongeduldig gebaar, trok aan zijn bril, vloekte in het Zweeds, en kwam weer pas tot kalmte, toen Inge hem de hand op de schouder legde en ernstig sprak:

— Wij kunnen het onmogelijke niet doen, vader, bedenk dat. Mijnheer heeft volkomen gelijk. Dit zand is nog erger dan water; het is zeker even zo beweeglijk. Zeg me eens, mijnheer... Raffles, kan die toestand geen gevaar opleveren?

— Dat hangt er vanaf, miss, antwoordde Raffles ernstig. In zekere zin

kan de toestand zelfs buitengewoon gevaarlijk worden. Zijt gij wel eens in de Alpen geweest? Weet gij wat lawines zijn?

— O ja, ik heb er zelf eens een naar omlaag zien daveren, op nauwelijks honderd meter van de plek, waar wij ons bevonden.

— Maar weet gij ook wel, dat zulk een lawine, dat wil zeggen honderdduizenden kubieke meter sneeuw, somtijds in beweging kunnen worden gebracht door een enkele verkeerde stap van een onervaren bergbeklimmer? Sterker nog dat 'n te luid gesproken woord de luchtlagen op grote hoogten zodanig aan het trillen kan brengen, dat dit voldoende is om zulk een lawine te doen omlaag storten?

— Ik heb er wel eens van gehoord; ik heb mij nooit kunnen voorstellen, dat het waar is.

— Het is volkomen waar, miss, dat verzeker ik u. Het is ook niet zo verwonderlijk. De lucht is op grote hoogte buitengewoon ijl, en raakt heel gemakkelijk aan het trillen. Ga maar eens na hoe luid het klinkt, als een eenvoudig keisteentje van grote hoogte omlaag rolt. Welnu, die trillende luchtlagen kunnen op deze of gene plek een weinig sneeuw doen verschuiven, en maar al te vaak is een handvol sneeuw, die van zijn plaats geraakt, op de uiterst gevaarlijke « Abhänge » voldoende, om reusachtige massa's in beweging te brengen.

— Maar van zo iets kan hier geen sprake zijn, mijnheer, riep de professor drifstig uit. Ten eerste is de toestand van de lucht hier geheel anders, ten tweede zijn er geen bergen. Tenminste geen bergen, waarvan wij iets te vrezen hebben.

— Dat is nog zo zeker niet, professor, hernam Raffles hoofdschuddend. Wat de lucht betreft, het is waar, dat wij hier niet op zeer grote hoogte zijn, integendeel, het punt waar wij ons thans bevinden, ligt stellig onder de zeespiegel, maar daarentegen zijn de luchtlagen hier overmatig verhit, en buitengewoon gevoelig voor geluid. Wat de bergen betreft, hebt gij dan niet gelet op de zeer hoge zandheuvel in het noordoos-

ten? Ik schat de hoogte op minstens achthonderd meter, en...

— Gij zoudt mij toch niet willen wijsmaken, mijnheer, dat die heuvels zich ooit in beweging zouden kunnen zetten? riep de professor toornig uit.

— Een plotseling opstekende wind, een onverhoedse afkoeling, heftige slagen op de rots zouden dat zeker kunnen teweegbrengen, professor, hernam Raffles bedaard. Ik moet u er op wijzen, voor wij verder gaan, dat de hitte sedert een paar dagen bijna onuitstaanbaar is geweest, en dat er binnenkort zeker een storm uit het noordwesten is te verwachten. Ik behoef u natuurlijk niet te zeggen wat een Samoem is. De kracht van zo'n zandstorm is in normale omstandigheden reeds verschrikkelijk, en zeker op deze open plek, waar het gebergte als een soort van golfbreker dienst doet, waarachter de orkaan met verdubbelde felheid woedt.

— Als gij bang zijt, mijnheer, dan raad ik u aan, achter te blijven, riep de professor op heftige toon. Wat mij betreft, ik ga verder.

— Geen van ons is bang, professor, en wij zullen u natuurlijk vergezellen. Ik achtte het echter mijn plicht, u op het gevaar te wijzen, dat zich kan voordoen, en nu verwacht ik gaarne enige aanwijzing van u, hoe wij in het binnenste van deze tafelberg zullen geraaken.

De professor begon als een stout kind met zijn voeten te trappelen, en betastte de rotswand alsof hij naar een deur zocht.

Toen zei Henderson rustig:

— Er bovenop zal wel een of andere opening zijn, dunkt mij.

Het scheelde weinig of de geleerde was hem om de hals gevallen.

— Zo ziet men, dat zelfs de grootste domkop wel eens een goede inval heeft, juichte hij. Vriendje, je plan is goed, en we zullen het uitvoeren. Naar boven, spoedig.

Henderson had zijn sterk lichaam reeds tegen de wand gesteund en met onbegrijpelijke vlugheid waren Raffles en Brand op zijn schouders en vandaar op de platte oppervlakte van de tafel-

berg geklommen. Zij lieten touwen neer, waaraan de gereedschappen eerst werden opgetrokken, en toen kwam de professor aan de beurt. Hij kreeg een sterk touw onder de armen, een tweede om het middel, en zo werd hij naar boven gesjord. Met Inge ging het heel wat makkelijker. Henderson vatte haar eenvoudig bij de enkels, tilde haar zo op, en stak haar Raffles toe, naast wie zij een ogenblik later op het rotsplateau stond. De reus zelf leverde nog de meeste moeilijkheden, want het was heel lastig, zijn zwaar lichaam op te trekken en heel veel houvast aan de gladde wand had hij niet. Toch gelukte tenslotte ook dit, maar nu waren allen ook zo uitgeput, dat enige rust volstrekt waarschijnlijk was, die men benutte door de maaltijd te gebruiken, bestaande uit beschuit gecondenseerde melk, en wat gedroogd vlees.

De hitte scheen nog te zijn toegenomen, maar het ongeduld van de professor was zo groot, dat men besloot op te breken. Waarschijnlijk zou het daarbinnen ook wel koeler zijn dan op deze door de zon geblakerde oppervlakte van basalt, die ondanks het schoeisel de voetzolen bijna schroeide.

Men begon met naar spleten te zoeken, die er niet schenen te zijn, tot de professor bijna wanhopig was, en op het punt stond in tranen uit te barsten.

Maar eensklaps slaakte Raffles een uitroep, die allen deed toesnellen. Hij had een bijna zuiverronde opening ontdekt, en vlak daarvoor de overblijfselen van wat eens een soort tempeltje scheen te zijn geweest. Die opening had zich vermoedelijk in het midden daarvan bevonden en de toegang tot de tempel was voor profanen vroeger waarschijnlijk streng verboden geweest. Bij de opstaande rand van dat gat, gelijkend op de ingang van een put, had zijn scherp oog een gedeeltelijk uitgewiste inscriptie ontdekt, die vertaald luidde: « Dit is de ingang tot het rijk der doden. Aan u, goden der Onderwereld, bevelen wij de ziel van Asana aan. »

Het had weinig gescheeld of professor Ekvall had op staande voet een beroerte gekregen. Zijn vreugde kende

geen perken en hij danste als een vrolijke kabouter heen en weer, zonder in het minst acht te geven op de ontzettende hitte, die iedereen het zweet bij stromen over het gelaat deed vloeien.

De voorbereidselen voor de afdaling waren spoedig genomen. De ronde opening mat ongeveer anderhalve meter in doorsnede, en niet ver van de oppervlakte begon een smalle stenen wenteltrap, in de rots uitgehouwen. Het was duidelijk, dat deze alleen bestemd was voor de priesters, want men zou onmogelijk de zware sarcophagen langs deze weg naar de Dodenstad hebben kunnen brengen. De vier elektrische zaklantaarns werden allen ontstoken, en de oppervlakte begon met de grootste behoedzaamheid. Henderson ging vooraan, het meisje liep in het midden, en Brand sloot de kleine stoet. Raffles had de treden geteld: het waren er niet minder dan honderdtwintig en tamelijk hoog, tot zij de bodem van de put bereikt hadden.

De put mondde uit aan het begin van een groot gewelf, met fijn zand op de bodem, en zeker wel vijftien meter hoog. Dit gewelf stond met een korte gang in verbinding met het benedeneinde van de put. Een doodse drukkende stilte heerste hier. De lucht was er bedompt, maar het was hier veel minder warm dan daarboven, en men zou zelfs van een aangename atmosfeer kunnen spreken, zonder die vreemdsoortige lucht, die echter volstrekt niets met lijkenlucht gemeen had. Het was dus wel duidelijk, dat de lijken allen gebalsemd waren en bovendien gesloten in luchtdichte kisten van basalt of graniet.

De ruimte moest ongetwijfeld beschouwd worden als een soort voorhof, een tempelhof, want in het midden bevond zich een altaar, volkomen gaaf, en onmiddellijk zijn Egyptische oorsprong verradend, rondom het voetstuk in rode menie beschilderd met menselijke gedaanten, die in plaats van mensenhoofden, de koppen van rammen, uilen, katten, arenden en stieren droegen.

Professor Ekvall, trillend van opwinding, dreef tot voortgaan aan, en zwiingend schreden allen door deze rotszaal, gingen onder het poortgewelf door en

stonden nu onder de zuilengaanderij. Aanstonds bleek het doel van deze gaanderij. Want in de wand waren, op regelde afstanden, diepe nissen uitgehouwen, drie verdiepingen hoog, en op ieder van die verdiepingen stond een kist groot en zwaar, uit zandsteen, en sommige daarvan droegen opschriften. Maar de wanden liepen niet onafgebroken door want talrijke zijgangen liepen uit op deze geweldige zaal. Dit was dus ongetwijfeld het middenplein van die vreemde dodenstad, die door Koning Menes in zijn brief genoemd werd.

Professor Ekvall, die het zweet van zijn voorhoofd droogde, zei hees:

— Verder. Verder. Dit alles kunnen wij later onderzoeken. Het graf van Asana. Het graf van Asana. Het is wellicht daarginds, achter die bronzen deuren.

Zwijgend en snel staken allen de zaal in haar gehele breedte over, en toen stonden zij voor twee prachtig bewerkte deuren.

Op een teken van Raffles probeerde Henderson onder inspanning van al zijn kracht een deur te openen.

De professor had het opschrift ontcijferd, in een der deurhelften gegrift, en zijn stem trilde toen hij sprak:

— Hier is het.

De deuren sloten een bijna volkomen ronde zaal af, omstreeks vijftig meter in doorsnede, en in het midden daarvan, op een rond voetstuk, verrees een kleine tempel, met een lage, bronzen deur, en ter weerszijden, op de hoeken, geflankeerd door levensgrote beelden van de echtgenoot en de broeder van de Koningin, die haar zeker tot in de dood hadden vergezeld.

De beide gedaanten droegen een soort harnas van goud, dat fonkelde in de stralen der lampen, een tot op de knieën reikend rokje, met goud bestikt, scheenplaten van goud, en aan de gouden gordel een krom zwaard, terwijl beiden, de een in de rechter, de ander in de linkerhand, een lange spies droegen, waarvan het einde op de grond steunde.

De beelden waren uit brons en door een meesterhand gedreven.

Al spoedig dwaalden de blikken der verbaasde, verrukte ontdekkingsreiz-

gers over andere voorwerpen in de zaal, over prachtige troonzetels, uit ivoor gesneden, met gouden platen versierd, kleine tafels, uit zilver gedreven, en ingelegd met barnstenen versierselen, koningsstaven van ebbenhout, de krul van massief goud, en andere emblemen van gezag, zoals de korte zweep met drie slagen, en verder hoofdversiersels, oorhangers, terwijl een kleine, ronde tafel als het ware bezaaid was met de prachtigste ringen, voor armen en vingers.

Ook stond er een rustbank, staande op vier leeuwenklauwen, die met gouden platen was versierd, en die eveneens uit ivoor was vervaardigd. En al deze voorwerpen, glinsterend en schitterend, zagen er uit, alsof zij pas de dag tevoren door vrome handen rondom de graftombe van Koningin Asana waren verzameld.

Met een enkele blik was het te zien, dat de schatten in het graf van Toetanch-Amon gevonden, in het niet zonken naast deze overvloed van schone, kostbare kunstvoorwerpen, die, alleen maar naar de waarde van het goud en het ivoor berekend, op zijn minst vier of vijf millioen pond sterling zouden kunnen opbrengen.

Langzaam waren allen naderbij getreden, en Inge keek aandachtig naar Raffles, op wiens gelaat echter niets anders te bespeuren viel dan de grootste belangstelling voor deze onschatbare staaltjes van oude Egyptische juweliers- en goudsmeedkunst. Geen spoor van hebzucht, geen glinstering van begeerte, slechts de aandacht van de kunstminnaar.

De plechtige stilte, die hier heerste, maakte het schouwspel nog aangrijpender. Het was alsof de twee zwarte beelden met hun geëmailleerde ogen, waarin de oogballen van git waren, de indringers zwijgend en dreigend volgden.

Wat professor Elkvall aangaat, de arme man was een beroerte nabij. Hier zag hij eindelijk een van zijn vurigste wensen bekroond, hier had hij dan eindelijk ontdekt, wat hij wist te bestaan.

Maar eensklaps, terwijl de oude geleerde zich reeds gereed scheen te maken een onderzoek in te stellen naar

de deur van de graftombe, die de sarcophaag met de mummie der Koningin moest bevatten, werd de aandacht der reizigers door iets anders in beslag genomen. Het was een ver, zonderling gerommel, dat klonk als een verre branding, en op hetzelfde ogenblik leek het, alsof de grond begon te trillen, snel en onafgebroken. Het was dezelfde gewaarwording als wanneer men op een spoorstaaf gaat staan, terwijl in de verte een trein komt aandonderen.

Allen keken elkaar verbaasd en ook een weinig ongerust aan, en toen begon Raffles op gedempte toon:

— Het klinkt alsof er ergens water stroomt.

— Water, in deze woestijn? riep Brand verwonderd uit.

— Dat komt meer voor, amice, heren Raffles ernstig. Onderaardse stromen, dikwijls van aanzienlijke omvang, strekken zich vaak over tientallen kilometers lengte uit onder het zand, waar zij zich een bedding hebben gegraven in het graniet, of het basalt, hetwelk een deel vormt van Afrika's bodem. Waaruit zouden anders de bronnen ontspringen in de oases?

— Het geluid wordt steeds sterker, merkte Henderson op. Het klinkt nu als een waterval.

— Misschien heeft er daarboven een aanzienlijke verplaatsing van het zand plaats gehad, en ik geloof dat wij beter doen, zo gauw mogelijk terug te keren, raadde Raffles. Wij zijn reeds vele uren hier beneden, en niemand kan zeggen, hoe op dit moment de toestand boven ons hoofd is. Ik heb een storm voorspeld; misschien is die reeds op komst.

Brand, die de zaal bijna in haar gehele lengte had doorlopen, met zijn zaklantaarn gewapend, had zijn oor tegen een der wanden gelegd, en riep vanwaar hij stond:

— Ik geloof dat het water met grote kracht achter deze muur of misschien er onder of er boven voortstroomt. De wand is niet zeer dik, naar het schijnt. Ik begrijp echter niet hoe het komt, dat wij dit luide geraas pas nu horen.

— Misschien is er ergens een wand bezweken, door de hevige aandrang van

het zand, zei Raffles op ernstige toon. Kom, vrienden, ik geloof niet dat het goed is om hier te blijven. Het geraas wordt voortdurend sterker.

— Maar de schatten, de schatten van Koningin Asana, het graf, jammerde professor Ekvall. Gij denkt toch niet dat ik deze plek nu zal verlaten?

Raffles wilde een antwoord geven, toen een luide kreet van Brand het hem belette.

— Het zand. Daar komt het zand, schreeuwde de jongeman, en hij wees met zijn vinger naar een plek, een soort nis in de rotswand van de zaal, waardoor het zand met onweerstaanbaar geweld als water naar binnenspoot. Het was duidelijk dat ergens een aardstorting moest hebben plaatsgehad, en dat geweldige massa's zand waren heengeperst door de spleten en scheuren van het gewelf dezer onderaardse zaal. Op eens klonk er een dreunende slag, en een paar pilaren van het gewelf begaven zich met oorverdovend geweld, en tegelijk met het zand stortte zich een krachtige waterstroom, ter dikte van een meter wel, door een opening dicht onder het gewelf naar binnen, met een alles overstemmend lawaai zand en kleine stenen meevoerend.

Het was niet te miskennen, dat iedere seconde vertoeven hier de dood kon brengen.

Allen renden naar de aangrenzende tempelhof, maar Raffles moest op zijn schreden terugkeren, om de professor los te rukken van de graftombe, waaraan hij zich als een wanhopige vastklemde.

Met zulk een verbazende snelheid en kracht drong het met zand vermengde water binnen, dat Raffles reeds tot zijn enkels door de weke brij moest waden, toen hij de tegenspartelende en schreeuwende geleerde met zich meevoerde. Zij hadden de deuren nog niet bereikt, of op dezelfde plek, waar Brand zoëven gestaan had, bezweek de dunne rotswand en de onderaardse stroom, die blijkbaar een nieuw bed gezocht en gevonden had, stortte zich met een onbegrijpelijke kracht ook door deze nieuwe uitlaat in de grafzaal. Overal stortten nu de pi-

laren in, met een alles overstemmend gedreun alsof de Dag des Oordeels was aangebroken en de wereld verging.

Brand, die met wijd opengesperde ogen nog eens omkeek, zag, hoe een ontzaglijk rotsblok zich losmaakte uit het verwulf, op de graftombe terecht kwam en ze verbrijzelde met alles wat ze bevatte. Bleek van schrik, vluchtend voor deze ongebreidelde natuurkracht, die rotsblokken van duizenden tonnen als speelgoed voor zich uit dreef, snelden allen zo snel hun voeten hen dragen wilden, door de tempelhof, waar het ook reeds overal begon te kraken en te scheuren, terwijl het water hen voortdreef, en met niet te schatten snelheid die onderaardse holen begon te vullen. Het water stond hun reeds tot het middel, toen zij de wenteltrap begonnen te beklimmen.

Henderson had professor Ekvall als een kind op zijn schouders genomen, want de arme oude man was bijna krankzinnig van smart en wanhoop en men moest hem met geweld meevoeren.

Het was niet mogelijk, zich voor elkaar verstaanbaar te maken, zo oorverdovend was het lawaai van het binnenstromende water, de krakende pilaren, de instortende muren, en van die duizenden sarcophagen, die verpletterd werden door het zich begevende gesteente.

Zo snel zij maar konden, klommen zij steeds verder omhoog door de put, die scheen te zwiepen als een mast, en waarvan de wanden eveneens reeds hier en daar kleine scheuren begonnen te vertonen, die steeds groter werden.

Het was alsof de elementen zich als furien op elkander geworpen hadden, en elkaar de heerschappij betwisten. Alles was zo snel gegaan, dat de reizigers als verbijsterd waren, en ieder ogenblik moesten vrezten, tussen de wanden van deze nauwe put te worden platgedrukt.

Zij waren bijna boven, toen er een instorting plaats had. Inge, die tussen Raffles en Brand in liep, klemde zich uit alle macht aan Raffles vast, die voor haar uitliep, want zij voelde de treden onder haar voet meegeven en wankelen.

Brand voelde zich als het ware door een onweerstaanbare macht opgeheven,

en kon nog met de hand grijpen van Henderson, die de half bewusteloze professor op het rotsplateau had neergelegd. De reus en Raffles trokken uit alle macht, en slaagden er tenslotte in, beide in veiligheid te brengen. Ten minste als men daarvan kon spreken op de naakte oppervlakte van een vlakke rots, die door een zandstorm werd gegeseld. De lucht was in die paar uren geheel verduisterd en het was bijna onmogelijk, door de warreling van zand verder dan enige meters voor zich uit te zien. Toch werd het nu duidelijk wat er geschied moest zijn; inderdaad had de zandberg zich langzaam in beweging gesteld en was voortgerold als een gigantische golf, die zich van terzijde bovenop het rotsplateau had geworpen, en zich met geweld een doortocht had gebaad, tot bij de bedding van de onderaardse stroom, waarvan de loop zich had gewijzigd, en hier en daar de betrekkelijk dunne rotswand had doen bezwijken.

Van het graf van Koningin Asana zou nu wel niets meer over zijn. Alles was verpletterd, verbrijzeld onder het ontzettende gewicht van het neervallende gesteente.

— Naar de vliegmaschine, beval Raffles kortaf, en de hemel geve dat wij ons toestel ongeschonden terugvinden.

Zonder dat er een woord gesproken werd, lieten allen zich van het rotsplateau in het zand glijden, en worstelden tegen de wind in om de plaats te bereiken, waar zij het vliegtuig hadden achtergelaten.

Alle harten waren van vrees vervuld, want ontzettend moest hun lot zijn, als er iets geschied was met het kostbare toestel, dat hen weer moest terugvoeren naar de beschaafde wereld. Eindelijk, na een worsteling, die het uiterste van hun krachten vergde, bereikten zij de voet van de muur.

Een zucht van dankbaarheid ontsnapte hen; de wind had de machine slechts een weinig doen wenden, en met de kop juist tegen de muur gedrukt, zodat slechts een der schroeven onbetekenend beschadigd was. De storm had hier ook niet die kracht, die hij elders kon uitoefenen, want de vijf meter dikke muren boden zelfs aan de hevigste orkanen gemakkelijk weerstand.

Inge had tranen in de mooie ogen, toen zij Raffles de hand toestak, en met bevende stem zei:

— Nu weet ik, wie gij in werkelijkheid zijt, mijnheer. Zonder uw hulp zouden wij zeker zijn omgekomen, mijn vader en ik.

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT :

WOESTIJNGEVAREN

HASSELT

Gedrukt in België

78.180 - Limburgse Drukkerijen, N.V.,

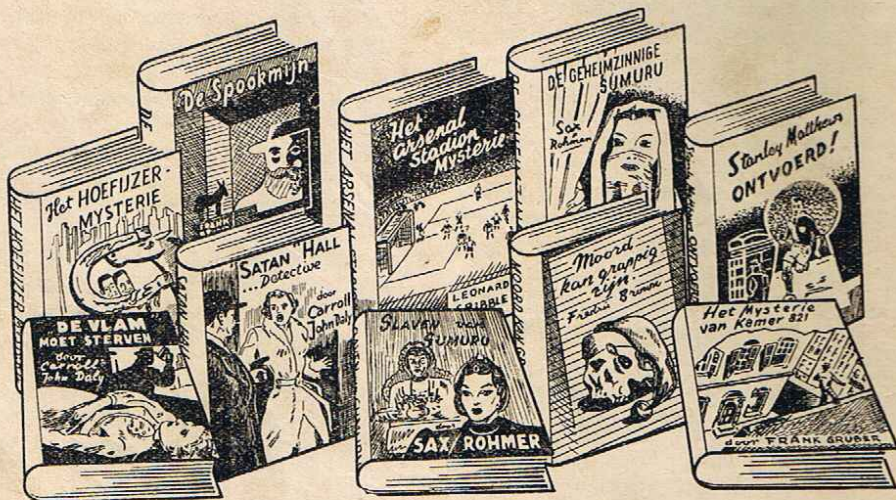
10 BUITENGEWOON SPANNENDE DETECTIVE ROMANS

IN TIEN FRAAIE LINNEN BANDEN

VAN f 49.— VOOR f 29.⁵⁰

Betaalbaar met **SLECHTS** f 3.— of meer
p. mnd.

VOOR DEZE SERIE WERDEN UITSLUITEND DE BESTE BOEKEN
UITGEKOZEN VAN DE KNAPSTE SCHRIJVERS OP DIT GEBIED

Deze bijzondere serie bestaat uit : 1. Slaven van Sumuru — 2. De geheimzinnige Sumuru, beide door Sax Rohmer — 3. Het Arsenal Stadion Mysterie — 4. Stanley Matthews ontvoerd, beide door Leonard Gribble — 5. Satan Hall Detectieve — 6. De Vlam moet sterven, beide door Carroll J. Daly — 7. Moord kan grappig zijn door F. Brown — 8. Het Hoefijzermysterie — 9. Het Mysterie van Kamer 821 — 10. De spookmijn, alle door Frank Gruber.

Alle boeken zijn in geheel linnen prachtbanden, groot formaat, en voorzien van fraai gekleurde omslagen, totaal 2273 pagina's.

Deze boeken kostten f. 49, nu **VOOR SLECHTS** f. 29.50, desgewenst betaalbaar met f 3.— of meer per maand.

De gehele serie wordt U onmiddellijk goed verpakt toegezonden na ontvangst van f 29.50 of 1e termijn.

Men vermeldt : « Detective Ster - Serie ; aanbieding L. L. ».

BOEKHANDEL H. NELISSEN

LEIDSEGRACHT, 108 — AMSTERDAM

Tel. 31791 — Postrek. 60092 — Gem. Giro N 2266